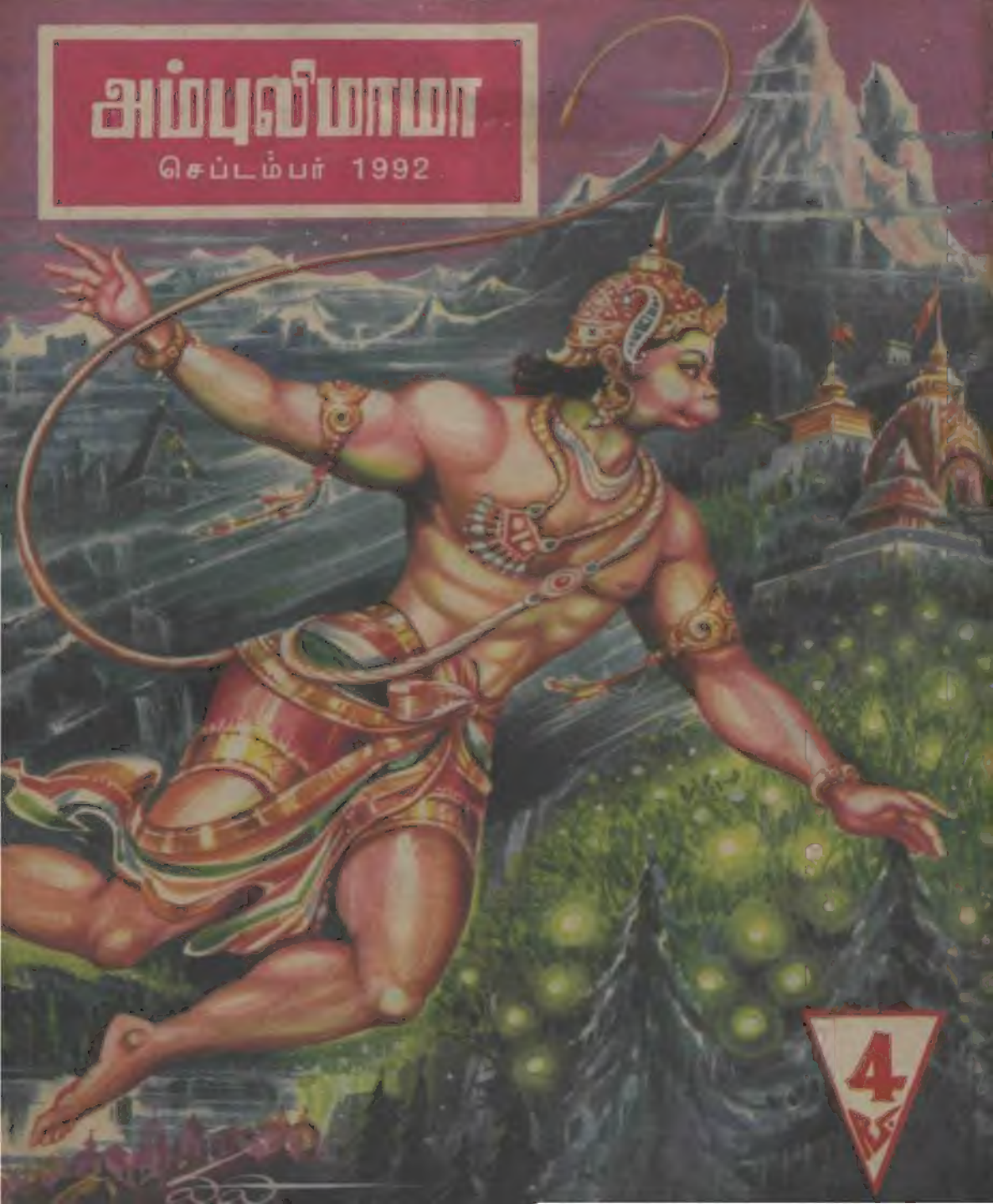

அம்புலிமாமா

செப்டம்பர் 1992

4

கேள் எல்லாம்
நினைத்திரு
கோடு கிட்டி!

ஒரு கடிதப் பணை
ஒடு வழி
காக்கிடோ கிங்
இப்பது தான்!

பக்கை சிலைய
கூட ஒடுக. இன்னும்
கிண்புடும்
காக்கிடோ கிட்டி!

அதுமே மிடடாய்க் கண
வாய்கி மறைந்து
கொண்டது.

கேளுங்கள்
ஒப்பெல்லாம்! கடிதப்
கோடு கிட்டி நினைப்பும்!

அன்புமி
"கேளுகோடு கிட்டி
கோடு கிட்டி
கோடு கிட்டி"

பாரிஸ் லாக்டோ கிங் பாதையைப் பின்பற்றவும்

குன்றாத சுவை! எவ்வளவு தின்றாலும் அவை தீராது!

மாங்கை

செப்டம்பர் '92

- ☆ வரம் தரும் விநாயகர்
 - ☆ பார்சிலோனா ஒலிம்பிக் பந்தயம்
 - ☆ ஒளவையார்
 - ☆ மகளிர் காவல் நிலையம்
 - ☆ சமையற்கலை மற்றும் சிறுகதைகள்
- மற்றும் வழக்கமான பகுதிகள் அனைத்தும்
விலை ரூ. 6/-

வரும் நவம்பர் '92 மாங்கை
தீபாவளி சிறப்பிதழாக வெளிவருகிறது.
விலை ரூ 8/-

அம்புலிமாமா

செப்டம்பர் 1992

பொருளடக்கம்

தலைவங்கம்	... 7	இப்படியா இவர்!	... 37
ரியோடி ஜானிரோ	... 9	மாறிவிட்டான்!	... 41
மாநாடு	... 9	மயக்கும் பேச்சு	... 44
பிசாசுகளின் உதவி	... 11	வீர ஹனுமான்	... 45
மாய மானிகை	... 17	தூக்கம் வருமா!	... 53
வான்உயரம்	... 24	ஜமீன்தாரரே திருடன்!	... 57
அந்தக்கோல்	... 24	ஒரவஞ்சனையா!	... 60
விரும்பாத காரணம்	... 25	இயற்கை விநோதங்கள்	... 63
அம்புலிமாமா	... 33	போட்டோ	... 65
அஜுபந்தம்	... 33	வாக்கியப் போட்டி	... 65

தனிப்பிரதி ரூ. 4-00.

வருட சந்தா ரூ. 48-00.

கனம் குடியிருப்பவர்
மேலே தூக்கம் பிடி

கனம் குடியிருப்பவர்
கனம் மேலே தூக்கம்
பிடிக்கப்படுகிறது

கனம் குடியிருப்பவர்
மேலே தூக்கம் பிடி
பிடிக்கப்படுகிறது

கனம் குடியிருப்பவர்
மேலே தூக்கம் பிடி
பிடிக்கப்படுகிறது

உல்லாசம் பொறுவீர், வியம்புடும் துணிகர விளையாட்டுகளில்!

இலகரப் பரிசுதான் - மேலே தூக்கம் பிடிக்கப்படுகிறது!

இலகரப் பரிசுதான் - மேலே தூக்கம் பிடிக்கப்படுகிறது!
கனம் குடியிருப்பவர்
மேலே தூக்கம் பிடிக்கப்படுகிறது

இலகரப் பரிசுதான் - மேலே தூக்கம் பிடிக்கப்படுகிறது!

கனம் குடியிருப்பவர்
மேலே தூக்கம் பிடிக்கப்படுகிறது

கனம் குடியிருப்பவர்
மேலே தூக்கம் பிடிக்கப்படுகிறது

கனம் குடியிருப்பவர்
மேலே தூக்கம் பிடிக்கப்படுகிறது

கனம் குடியிருப்பவர்

MAGGI CLUB

P.O. Box 5785 New Delhi-110 055

பெரிய நூல் அல்லது இலகரப் பரிசுதான் - மேலே தூக்கம் பிடிக்கப்படுகிறது!

பொம்மை

திரையுலகின் நட்சத்திரப் பத்திரிகை

மாதம் ஒருமுறை மலரும்
சிறப்புமிக்க வண்ண இதழ்

நட்சத்திரப் பட்டிகை,
சிறந்த சினிமா செய்திகள்,
வண்ணப் படங்கள்,
செய்தல்கள்
விடுப்பம் போல
என்றும் புதுமையான
மலரும்

பொம்மை

தமிழ் சிறப்புடன் விளங்குகிறது.

பேரிய அளவில்,
புதிய பகுதிகளுடன்,
ஒவ்வொரு மாதமும்
வெளிவருகிறது

விலை ரூ. 6/-

வருட சந்தா: ரூ. 72-00

திரு. ஒரு டாஸ்டன் வெளியீடு

அம்புலிமாமா

தொழுவது: 'சைவப்பாணி' தொழுவது: ஆதிரை: தனி ரெட்டி

பண்ணிகைகளும் ஒருமைப்பாடும்

ஆன்மீகம் முதல் ஆறு மந்தங்களையும், பின் ஆறு மந்தம் வரையிலான தனி தாண்டிய பண்டங்களையும் திருவிழாக்களும் கொண்டாடப்படுகின்றன. இவற்றில் பல் சூழ் மதத்திற்கு சார்ந்ததாக இல்லாமல் பிற மதத்தையும் இவற்றில் உதரோகத் தொகு செய்கிற கொள்கைதான்.

மேலும் இவற்று அடிப்படையில்தான் சைவத்தின்மீது தானும் செய்து கொள்கிறது. இது தான் மத வேறுபாடுகளினை மெய்யுறந்து, இந்த உலகத்து சூழ்வரை ஒருவர் மேலும் தெருவிடப் பழக்க செய்து அவைப் வளர்க்கிறது.

இந்த மதப்பிரிவுகளையும் அதற்கான பண்டங்களையும் போது வளர்க்கிறோம். அப்போது சூழ்வரை மற்றவர் சமைத்து அதற்கு கொடுக்கும் வாய்ப்பு உட்கொண்டு, முன்மன அபிவிருத்தியை மதத்திற்குப் போய் மத வேறுபாடுகளில் செய்து கொள்ளாமல் விட்டாலும் அவர் தம் சூழ்வரை கோதாருக்குத் தம் வாய்நாத்துத் தம் உறுதிதான். இவ்வப்போது சூழ்வரை அவ்வாற்தான் சூழ்வரையில் தான் சூழ்வரைப் பிரார்த்தனையில் மந்திர கோவிலுக்குப் போய் செய்து கொள்ளும் போதிலும் அவர் தம் சூழ்வரை கோதாருக்குத் தம் வாய்நாத்துக்கொண்டு தெரிவிக்கிறார். இதுபோல் தோவளி, பொங்கல் போன்ற மற்ற பண்டங்களில் போது பிற மதத்தவர் தம் வாய்நாத்து கோதார்த்துத் தம் வாய்நாத்துக்கொண்டு தெரிவிக்கிறார்கள்.

சூழ்வரை பண்டங்களில் வரவரிடப் போகும் அவ்வப்போது சூழ்வரைகளும் வரப்படுகின்றன. தரை, தோவளி, சித்திரம், பொங்கல், தொளி, பசித், விடி, வரைவி, சூழ்வி போன்ற பண்டங்கள் இந்த உலக உலகவரை வரப்படுகின்றன. சூழ்வி சூழ்வரைப்பாடல் வரப்படுகின்றன. தாம் இப்பண்டங்களில் வரவரிட அவ்வாறு வரப்படுகின்றன. சூழ்வரைகளில் சூழ்வி சைவமும் சூழ்வரைக்குக் முயல்வோமாக.

தொழுவது: 91 செப்டம்பர் 1992 புதுவரை: 3

தனிப்பிரதி: ரூ. 4-00 வரவு: ரூ. 48-00

ஒன்று கூடிப் பாடுவோம் கும்புகோ பாடலை!

“பாடும் கீழும் நிறைந்தது. தின்னத் தின்ன குசிப்பது.

என்றும் நாங்கள் கேட்பது. அதுவே கேம்ப்கோ கீயி மில்க் சாக்ஸோ.”.

இத்தியாவின் மிகப்பெரிய,
தலிச ஆலை அணிப்பது.
கேம்ப்கோ லிமிடெட், மங்களூர்.

H & SHAMSHEDOO CL. 1017 TM

செய்திகளும் தகவல்களும்

ரியோடி ஜானிரோ

மாநாடு

பிரேஜில் நாட்டின் தலைநகரான ரியோடி ஜானிரோவில் கடந்த ஜூன் மாதம் ஐ.நா. சபையின் ஆதரவில் புவி பாதுகாப்பு உச்சி மாநாடு நடைபெற்றது. சுற்றுப்புறச் சூழல் மாகபடுவதிலிருந்து நம் பூமியைப் பாதுகாக்க என்ன செய்ய வேண்டும், எந்தெந்த திட்டங்கள் வகுக்க வேண்டும் என்பது பற்றி யோசிக்க உலகின் 115 நாடுகளின் தலைவர்கள் இம் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டது சிறப்பு அம்சமாகும். மிக அதிக எண்ணிக்கையில் உலகத் தலைவர்கள் ஒன்றுகூடிய மாநாடு இதுதான் எனக் கூறலாம்.

இம் மாநாட்டில் கூடிய அனைவரும் பூமியின் வெப்பம் உயர்ந்து கொண்டே போவது குறித்துக் கவலை தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இவர்களது சொற்பொழிவுகள் கவனமாகக் கேட்கப்பட்டன. ஆயினும் இம் மாநாடு தான் அடைய விரும்பிய குறிக்கோளை அடைய முடியவில்லை என்று

கிரீன் ப்ளேஸ் என்ற உலகத் தாபனம் ஒன்று கூறுகிறது.

இம்மாநாட்டில் தான்கு சிறுவர்கள் பேசி யாவரையும் சிந்திக்க வைத்தார்கள். அவர்கள் கனடாவிலிருந்து இருவர். ஜெர்மனியிலிருந்து ஒருவர். சிலியிலிருந்து ஒருவர். புவியைக் காக்க வேண்டுமானால் தற்போதைய முறைகளை மாற்றி புதிய முறைகளை நீங்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் எனக் கூறவே தாங்கள் வந்திருப்பதாக அவர்கள் அம்மாநாட்டில் கூறினார்கள்.

கனடாவிலிருந்து வந்த பனிரெண்டு வயதுச் சிறுமி சிவான் சுஜூலி "நான் நல்ல எதிர்காலத்திற்காகப் போராடுகிறேன். உலகில் பசியால் வாடும் குழந்தை

களின் தரப்பில் பேசுகிறேன். இவ்வுலகில் ஒவ்வொரு நொடியிலும் துடிதுடித்து இறக்கும் ஒவ்வொரு ஜீவராசியின் சார்பிலும் பேசுகிறேன். வெயிலில் வெளியில் நடக்க நான் அஞ்சுகிறேன். ஏனெனில் அங்குள்ள கிருமிகளால் என் உடல்நலம் பாதிக்கப்படுமே என்பதே இதன் காரணம். இப்புலியை உயர் நிலைக்குக் கொண்டு வராவிட்டாலும் அதைப் பாழ்படுத்த வேண்டாம். இதனை உங்களிடம் கூறவே நாங்கள் எங்கள் சொந்தச் செலவில் இங்கு வந்திருக்கிறோம்” எனக் கூறினான்.

இம்மாநாட்டில் “அஜெண்டா 21” தீர்மானம் ஏற்கப்பட்டது. முன்னேற்ற நாடுகள் கடந்த இரு

நூற்றாண்டுகளில் தொழில்களில் முன்னேற்றம் காண இயற்கை வளங்களை சிதைத்துவிடுவதால் சுற்றுப்புறச் சூழலுக்கு பெருத்த தீங்கு விளைவிக்கப்படுகிறது. இதைப் போக்குவது முன்னேற்றம் அடைந்த நாடுகளின் தலைவராய் கடமையாகும்.

மானிட வர்க்கத்தின் உயர்விற்கு இயற்கை வளங்களை உபயோகப்படுத்திக் கொள்வது தவறல்ல. ஆனால் இதற்கு ஒரு வரம்பு இருக்க வேண்டும். நம் பிரதமர் திரு பி. வி. நரசிம்ம ராவ் ஒரு வடமொழி சுலோகத்தைக் கூறினார். அதன் பொருள் “சமுத்திரமே ஆடையாய், மலைகளே உறுதுணையாய் கொண்ட பூமி தேவியே! என் கால்களால் உன்னை மிதிப்பதற்காக என்னை மன்னித்துவிடு.”

பிரேஜில் நாட்டுத் தலைவர் பேசுகையில் புலியைக் காக்க இதுவே கடைசி வாய்ப்பு என்றும் இதை நழுவவிடக்கூடாது என்றும் கூறினார்.

இம்மாநாடு அதிகமாக எதுவும் செய்ய முடியாது போயினும் வருங்கால இளைஞர் சமுதாயம் புலியைப் பாதுகாப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டுள்ளது.

பிசாசுகளின் உதவி

சா தாரணப்பாட்டி குடும்பத்தினன் சரவணன். அவனது மகள் கமலா மணப் பருவத்தை அடைந்து விட்டாள். இரண்டு மூன்று குழப்பங்களிலிருந்து 'பையன்கள்' வந்து பெண்ணையும் பார்த்தனர். எல்லாம் சரியாக இடந்தும் வந்து சணை விஷயத்தில் தடைப்பட்டது. அதனால் கமலாவின் திருமணம் எப்படி நடக்கும் என்று சரவணன் திகைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது வெளியூரில் இருக்கும் அவனது நண்பனான இலட்சுமணன் வந்து "சரவணா! உன் பெண்ணுக்கு ஏற்ற இடமாகப் பார்த்து விட்டேன். பையன் அரசாங்க உத்தியோகத்தில் இருக்கிறான். வரதட்சணை பத்தாயிரம் ரூபாய்தான். கல்யாணத்தை விமரிசையாக நீ நடத்தித் தரவேண்டும். என்ன சொல்கிறாய்?" என்று கேட்டான்.

சரவணனார் "என்ன இலட்சுமணா! என் நிலை தெரிந்தும் நீ இவ்வளவு பெரிய தொகையை வரதட்சணையாகக் கொடுக்கச் சொல்கிறாய். இதெல்லாம் என் சக்திகளுக்கு அப்பாற்பட்டது" என்றான். இலட்சுமணனோ "இதைப் பற்றியோசிக்காமல் வந்திருப்பேனா? இந்த வரன் கிடைத்தது உன் அதிர்ஷ்டமே. நீ கல்யாணத்தை விமரிசையாகச் செய்து கொடு. வரதட்சணைப் பணத்தை நான் உனக்குக் கடனாகக் கொடுக்கிறேன். நீ அதைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் திருப்பிக் கொடுத்தால் போதும்" என்றான்.

சரவணனும் "நீ என்னமோ பணம் கொடுத்து இப்போது உதவுவதாகக் கூறிவிட்டாய். ஆனால் தொகையோ பத்தாயிரம்! இதைச் சேர்க்க எனக்கு எவ்வளவு வருஷங்

கன் ஆகுமோ? அதுவரை நீ காத்திருக்க வேண்டுகிறேன்" என்றான்.

இலட்கமணனும் "இதோ பார்! நான்தான் கொடுவதாக வாங்கிக் கொள்வதாகக் கூறிவிட்டேனே. நீ இப்போது கல்யாணத்திற்கான ஏற்பாட்டைக் கவனி. என் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுப்பது பற்றி இப்போதே ஏன் கவலைப்படுகிறாய் எனக்கு ஒரு அவசரமும் இல்லை. நீ கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உனக்கு எப்போது சௌகரியமோ அப்போது கொடு. போதும்" என்று கூறினான்.

சரவணனும் அந்த ஏற்பாட்டிற்கு இணங்கினான். அதற்குப் பின் எல்லாம் மனமளவென்று நடந்தன. பின்னைவிட்டார் வந்து பெண்ணைப்

பார்த்தனர். அவர்களுக்குப் பெண்பிடித்துப் போயிற்று. கல்யாணத்தேதியும் குறிப்பிடப்பட்டு வராத சணை பத்தாயிரம் ரூபாயைக் கல்யாணத்தினதிற்கு முதல் நாள் கொடுப்பதாக சரவணன் ஒப்புக் கொண்டான்.

கல்யாண தினத்திற்கு முதல் நாள் காலையில் மாப்பிள்ளை விட்டார் வந்து விட்டனர். மத்தியானத்தின் போதே பணத்தோடு வருவதாகக் கூறிய லட்கமணன் இன்னமும் வரவில்லையே என்று சரவணன் தவியாய்த் தவித்தான். நேரம் ஆக ஆக அவன் பொறுமை இழந்து லட்கமணன் ஊருக்கே போய் அவனை பார்த்துப் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு வருவது என நினைத்துத் தன் ஊரை விட்டுக் கிளம்பிச் சென்றான்.

இலட்கமணனின் ஊர் சரவணனின் ஊரிலிருந்து பத்து கிலோமீட்டர் தூரத்தில் இருந்தது. காட்டுப் பாதை வழியாகப் போனால் சீக்கிரம் போய்விடலாம். சரவணனும் அப்பாதை வழியே சென்று இலட்கமணனின் வீட்டை அடைந்தான். சரவணனைக் கண்ட இலட்கமணனும் "ஓ! வந்துவிட்டாயா! பணம் இப்போதுதான் கிடைத்தது. நானே இப்போது கிளம்புவதாக இருந்தேன். நீயே வந்துவிட்டாய். இதோ! இந்தப் பையில் பத்தாயிரம் ரூபாய் இருக்கிறது. இதை

மாப்பிள்ளை வீட்டாரிடம் வரத்
சனையாகக் கொடுத்து விடு” என்று
கூறிப் பணப் பையைக் கொடுத்தான்.

சரவணனும் பையை வாங்கி
இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு காட்டு
வழியே திரும்பித் தன் ஊருக்குச்
செல்லலானான். அப்போது நன்கு
இருட்டி விட்டது. வழியில் அவன்
முன் திடீரென ஒரு முகபடித் திரு
டன் தோன்றி கததையைக் காட்டி
“உம் உன்னிடமுள்ள பணத்தைக்
கொடு” என்று மிரட்டினான். சர
வணன் பயந்து போய் தன்னிட
மிருந்த பணப் பையை எடுத்துக்
கொடுத்தான். அத்திருடன் அதனை
வாங்கிக் கொண்டு போய்விடவே
சரவணன் கவலையோடு தள்ளா
டிக் கொண்டு போய் ஒரு புதிய
மரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்தான்.

அப்போது அந்த மரத்தில்
இருந்து இர பிசாக்கள் பேசுவது
சரவணனின் காதில் விழுந்தது.
ஒரு பிசாக் “இந்த சரவணன் தன்
பணம் போய்விட்டதே, எப்படித்
தன் மகளின் கல்யாணம் நடக்கும்
என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்” என்றது. மற்ற பிசாசோ
“இவனது மகளின் கல்யாணம்
கண்டிப்பாக நடக்கும். இவனிடம்
கொள்ளை அடித்த முகபடித் திரு
டனை ஒரு நல்ல பாம்பு திண்டி விட்
டது. அவன் சற்று தூரத்தில் இறந்து
விழுந்து சிடக்கிறான்” என்றது.

அதைக் கேட்டு சரவணன்
எழுந்து கொஞ்ச தூரம் போனான்.
அங்கே முகபடித் திருடன் இறந்து
விழுந்து சிடப்பதையும் அவன் நே
தன் பணப்பையும் ஒரு நகைப்
பெட்டியும் இருப்பதைக் கண்டு
அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு தன்
ஊருக்கு வந்தான். தன் மனைவியி
டம் தாந்ததை எல்லாம் கூறி நகைப்
பெட்டியைக் கொடுத்தான். பிறகு
முறைப்படி எல்லோர் முன்னும்
வரத்தச்சனை கொடுக்க அவன்
ஏற்பாடுகளைச் செய்யலானான்.

கமலா தன் தந்தை கொண்டு
வந்த நகைகளை அணிந்து கொண்டு
வந்தாள். அவற்றைக் கண்ட மாப்
பிள்ளை மாணிக்கத்தின் அக்கா
“ஆ! இவை என் நகைகளாயிற்றே.

தெற்று நாங்கள் வரும் போது ஒரு முகபூமித் திருன் என்னிடமிருந்து பறித்துக் கொண்டான். அது இவர்களுக்கு எப்படிக்கிடைத்தது?" என்று கேட்டான்.

சரவணனும் காட்டில் நடந்ததை எல்லாம் சொன்னான். ஆனால் மாய்பிள்ளையின் தந்தை அதை நம்பாமல் "நீ அதைத் திருனோடு கூட்டுச் சேர்த்திருக்கிறாய். இந்த மாதிரித் துடற்குறிய்ப்பத்தோடு சம்பந்தம் செய்து கொள்ள எனக்கு இஷ்டம் இல்லை. நாங்கள் உம் போதிக் கொண்டு வருவோம். உம் போதிக் கொண்டு வருவோம்" என்று கூறி எவ்விதமான யும் அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பி விட்டான்.

சரவணன் இடிந்து போய் உம் காந்து விட்டான். அவன் மனைவி

யும் மகளும் மற்ற உறவினர்களும் திடீரெனக் கல்யாணம் நின்றது பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். யாருக்கும் தூக்கமே வரவில்லை.

விடியும் வேளைக்கு யாரோ வாசல் கதவைத் தட்டுவது கேட்டு கமலா எழுந்து போய் கதவைத் திறந்தாள். அங்கே மாணிக்கம் நின்றது கண்டு திகைத்து நின்றாள். இதற்குள் சரவணனும் அவன் மனைவியும் எழுந்து வந்து வந்தது யார் என்று பார்க்கலானார்கள்.

மாணிக்கம் அவர்களைப் பார்த்து "மாமா! உங்களுக்கு எந்த தூடுச் சரவணனும் இல்லை என்றால் குறிப்பிட்ட முகபூமித் திருனே நான் உங்கள் பதனை மணந்து கொள்கிறேன். நான் வரதட்சணை என்று ஒரு பைசாக்கூட வாங்கிக் கொள்ள

மாட்டேன்" என்றான். சரவணனுக்குத் தான் கண்டதும் கேட்டதும் கனவா நனவா என்ற சந்தேகம் வந்து விட்டது. முடிவாக மாணிக்கம் அடித்துக் கூறியபின் சரவணன் மளமளவென மணச் சடங்குகளைச் செய்யலானான். சுமலாவுக்கும் மாணிக்கத்திற்கும் விவாகம் இனிதாக நடைபெற்றது.

அன்று மாலை சுமலா மாணிக்கத்திடம் "ஒரு விஷயம் கேட்குமாமா? கல்யாணம் வேண்டாம் என்று எல்லோரும் னும் நீங்களும் போனீர்களே. ஆனால் திரும்பி வந்து வாது சனையே வேண்டாம் என்று கூறி என்னை மணந்து கொண்டீர்கள். இவ்வளவு விரைவில் உங்கள் மனம் எப்படி மாறியது?" என்று கேட்டாள். மாணிக்க

மும் சிரித்துக் கொண்டே சொல்லலானான்.

"நான் என் தாய் தந்தையருடன் இங்கிருந்து சென்றேனா? அவர்கள் சென்ற வழியில் செல்லாமல் காட்டு வழியே நான் மட்டும் பிரிந்து சென்றேன். அங்கே ஓரிடத்தில் ஒரு புளிய மரத்தின் கீழ் அமர்ந்து நடந்ததைப் பற்றி யோசிக்கலானேன். அப்போது அமரத்தின் மீதிருந்த இரண்டு பிசாக்கள் பிசிக் கொள்வதைக் கண்டேன்.

ஒரு பிசாக மற்றதிடம் "நீ எந்தக் காரணத்தால் இப்படிப் பிசாசாக மாறினாய்?" என்று கேட்டது. அதற்கு அந்தப் பிசாக "நான் உயிரோடு இருந்த காலத்தில் சிலருடும் பங்களைக் களைத்து அந்த பாவத்தைச் சுமந்து இப்படிப் பிசாசாகித்

திரிகிறேன். ஆமாம் நீ எதற்காக பிசாசாக மாற வேண்டி வந்தது?" என்று கேட்டது.

மற்ற பிசாசும் "நான் என் இர மகன்களுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைத்தேன். என் இர மருமகன்களையும் சம்மந்திகளையும் வாத் சணை விஷயத்தில் கொடுமைப் படுத்தி என் இஷ்டப்படி பணம் சூறகுகாணேன். என் தொல்லை பொறுக்க முடியாமல் ஒரு சமயத்தி சன்னியாசியாகி ஓடிப் போய் விட் டான். மற்ற மருமகனோ பைத்தியம் பிடித்து அடையாளமாய். இந்தப் பாவங்கள் என்னைச் சூழ் நான் பிசாசாகி விட்டேன்" என்றது.

அப்போது முதல் பிசாசு "இந்த மாணிகளும், அவன் தாய் நத்தை யர் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்? இவர்கள் நாம சமயந்தம் செய்யப் போன இடத்தில் பெண் வீட்டா றிடம் அவர்களது சக்திக்கு மின் றிய தொகையை வாதடசணை யாகக் கொடுத்தாடு அவர்கள் மீது

அபாண்டமாகத் திருட்டுப் பட்ட மும் கட்டினார்கள். கல்யாணத்தை யும் திறுத்தி விட்டுக் கிளம்பிப் போனார்கள். சாவணன் உண்மையைக் கூறியும் இவர்கள் அதை நம்பவில்லை. கமலா போன்ற நல்ல பெண்ணை இவர்கள் உதறித் தள்ளி அவளுக்குக் கெட்ட பெயர் ஏற்படுத்திச் செய்து விட்டார் கள். இந்தப் பாவத்திற்கு இவர் களும் நமையைப் 'போலப்' பிசாசு களாகித் திரியத்தான் வேண்டும்" என்றது.

அதைக் கேட்ட நான் திதிலடைந் தேன். என் நத்தை கூறியது உண்மை. என் சணாதந்தன் வாத் சணை வாங்குவது எவ்வளவு கொடுமை யானது என்று தெரிந்து கொண் டேன். அதனால்தான் சாவணன் திருபரி உங்கள் வீட்டிற்கு வந் தேன்.

அதைக் கேட்ட கமலா தான் பராக்ராத அதைப் பிசாசுகளுக்கு மனதா நன்றி கூறினாள்.

யாழ்ப்பாணம்

5

வசந்த மரணிகளிலிருந்து மாயமாய் மறைந்த வீரபுர இளவரசி வித்தியாவதிகைத் தே. வீரபுர மன்னன் வீரபெருமன் கட்டளை இட்டான் அதன்படி சேனாதிபதி உகிரசெனன் வீரக்கனன் நான்கு நிமிசங்களும் அனுப்பினான். இளவரசியைத் தேடித் கண்டுபிடித்து வர மன்னனின் அனுமதிபெறாது ஒரு வாலிபன் வந்தான். அதன்பிறகு -

அரண்மனைக்குள் ஒரு காவலாளி அந்த வாலிபனை அழைத்துச் சென்றான். மன்னனைக் கண்டதும் அந்த வாலிபன் பணிபுடன் வணங்கி நின்றான். மன்னன் அவனை உற்றுப் பார்த்தான். எளிய ஆடையில் வசீகரத் தோற்றத்துடன் கம்பீரமாக விளங்கிய அவ்வாலிபன் சேனாதிபதி கூறியது போல ஒரு அலாதிப் பிறவிதான் என மன்னன் கண்டு

கொண்டான்.

சேனாதிபதியும் "இவஸ்தான் நான் சொன்ன வாலிபன்" எனவே மன்னனும் "நீ யாரப்பா? உன் பெயர் என்ன? என் வீரர்களில் பலர் தான்கு திக்குகளிலும் போய்த் தேடி இளவரசியைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் வந்து விட்டார்கள். நீயா யாரையும் துணைக்குக் கூட அழைத்துக் கொள்ளாமல் போய்த்

தேவ பரமபுகழாய்மே. அது உன்னால் முடியுமா? மன்னால் இளவரசியை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியுமா?" என்று கேட்டான்.

அந்த வாலிபனும் "அரசே! என் பெயர் மகேந்திரன். தலை நகரிலிருந்து சற்று தூரத்திலுள்ள ஒரு கோவிலில் நானும் என் தாயாரும் வசித்து வருகிறோம். என் தாயார் மலர் மாலைகளைக் கட்டி கோவிலின் தேவிக்கு அர்ப்பணிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறாள். என் தந்தை என் மூன்றாவது வயதிலேயே இறந்து விட்டார். இதன் பிறகு எனக்கு விவரம் தெரிந்த நான் முதல் நாளும் ஏதாவது வேலை செய்து சம்பாதித்து நானும் என் தாயும் வாழ்ந்து வருகிறோம்" என்றான்.

மன்னனும் "சரி, நீ மேற்கொள்ளும் வேலை எவ்வளவு சிரமமானது என்று யோசித்துப் பார்த்தாயா?" என்று கேட்கவே மகேந்திரனும் "ஆயாய்" அரசே! நன்கு யோசித்த பிறகு நான் இந்த முயற்சியில் முயற்சிக்குடன் இறங்கத் தீர்மானித்து விட்டேன். நான் அரசு தயாரியைப் பாராததின்த போதிலும் நான் தங்களிடமிருந்துதான் அவளைக் காண வந்திருக்கிறேன் என அவள் நம்ப ஏதாவது ஒரு பொருளை எனக்கு கொடுங்கள்" என்றான்.

மன்னனும் "நீ கூறுவது சரிதான். நீ என் தாப்பிலிருந்துதான் வந்திருக்கிறாய் என அவள் நம்ப ஏதாவது ஒரு பொருளைக் கொடுத்தாக வேண்டும். எதைக் கொடுப்பது?" என்று கேட்டான்.

மகேந்திரனும் "அரசே! இளவரசிகு பிடித்தமான ஆடைகளில் எதையாவதையோ அல்லது அவள் அணியும் நகைகளில் எதையாவதையோ கொடுத்தால் அவளைப் பாரக்கும்போது அதைக் காட்டினால் அவளுக்கு என் மீது நம்பிக்கை ஏற்படும்" என்றான்.

மன்னனும் "உக்கிரசேனைப் பார்த்து" இவன் கூறுவது சரிதான். இவனிடம் எதைக் கொடுத்து அனுப்பினால் என் மகளுக்கு இவன் மீது நம்பிக்கை ஏற்படும்? அதை நீயே சொல்" என்று கேட்டான்.

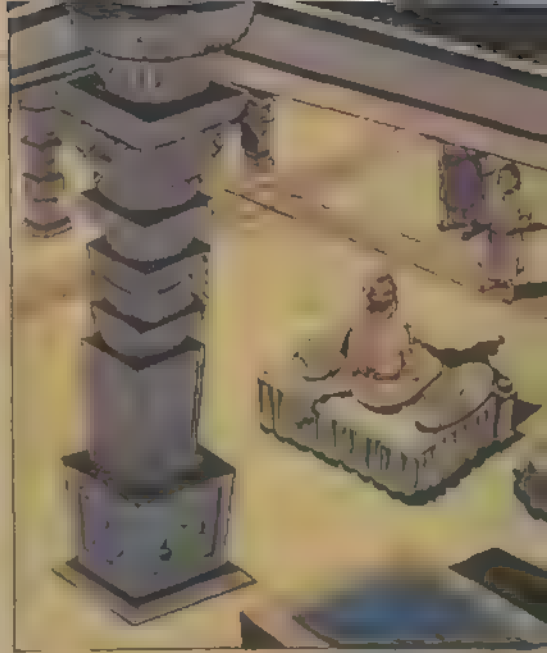
அப்போது உக்கிரசேனை "ஏதா

வது பொருளைக் கொடுத்தால் அது தொலைந்து போனாலும் போய் விடும். அல்லது வேறு யார் கையிலாவது அது அகப்பட்டு விடும். அதனால் பொருள் எதையும் கொடுக்க வேண்டாம்" என்றான்.

மன்னனும் "சேனாதிபதி கூறுவது சரிதான். வித்தியாவதி உன்னை நம்பும்படிச் செய்ய வேறு வழி இரக்கிறது. நீ மட்டும் என் மகளைக் கண்டுபிடித்து அழைத்து வந்து விட்டால் உனக்கு ஏராளமான பரிசுகளைத் தருகிறேன்" என்றான்.

மகேந்திரனோ "அரசே! நான் பரிசிற்காக ஆசைப்பட்டு இம்முயற்சியில் இறங்கவில்லை. மக்களைக் காக்கும் மன்னரின் துயரைப் போக்குவது என் கடமை எனக் கருதியே இப்பணியை மேற்கொள்கிறேன். நான் திரும்பி வரும்வரை என் தாய்க்குத் தக்க ஆதரவும் பாதுகாப்பும் வேண்டும். அதைத்தான் நான் தங்களிடம் கோருவது" என்றான்.

மன்னனும் "உன் தாயாரைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே. அவரைக் கவனித்துக் கொள்வது இனி என் பொறுப்பு. நீ எப்போது திரும்பப் போகிறாய்?" என்று கேட்டான். மகேந்திரனும் "நாளையேதான். நான் இளவரசியைக் கண்டதும் என்னை நீங்கள்தான் அனுப்பினீர்கள் என்று அவள் தெரிந்துகொள்ள ஏதோ ஒன்று சொல்வதாகக் கூறினீர்களே. அதைச் சொல்கிறீர்

களா?" என்று கேட்டான்.

மன்னனும் "நான் சொல்லப் போவது பரமரகசியம். இது என்னையும், என் மனைவியையும் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரியாது. இதை இப்போது உனக்குச் சொல்கிறேன். இளவரசியின் வலது புஜத்தின் கீழ் ஒரு மச்சம் இருக்கிறது. இதை நீ அவளிடம் கூறினால் உன்னை நான் அனுப்பியதாக நம்புவாள். இனி நீ எவ்விதக் கவலையும் இல்லாமல் செல்லலாம்" என்று கூறிவிட்டு அந்தப்புரத்திற்குச் சென்றான்.

சேனாதிபதியும் "மகேந்திரா! நீ இன்று மாலை உன் தாயாரையும் அழைத்துக் கொண்டு வா. என்னென்ன ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டுமோ அவற்றை எல்லாம்

செய்து விட்டான்." என்றான். மகேந்திரனும் அவ்வாறே செய்வதாகக் கூறி விடை பெற்றுக் கொண்டு சென்றான்.

விட்டை அடைந்த மகேந்திரன் தன் தாயாரிடம் "அம்மா! இன்று மன்னனைப் பார்த்து விட்டு வந்தேன்" என்றான். அவனது தாயாரும் "ராஜாவைப் பார்த்தாயா? என்ன உத்தியோகம் கிடைத்தது?" என்று ஆவலுடன் கேட்டாள்.

மகேந்திரனும் "நான் அவரிடம் உத்தியோகம் கேட்கப் போகவில்லை. இளவரசியைத் தேடிவர அனுமதி பெற்றேன்" என்றான். அவனது தாயாரும் "இளவரசியைத் தேடிக் கொண்டா போகப் போகிறாய்? என்கே போய் தேடுவாய்?"

யாராவது கூச் செல்கிறார்களா?" என்று கேட்டான்.

மகேந்திரனும் "இல்லை. நான் மட்டும் தனியாகவே போகிறேன். கவலைப்படாதே. நான் திருப்பி வரும் வரை உன்னை நல்ல விதமாகக் கவனித்துக் கொள்ள ஏற்பாட்டையும் செய்தி ருக்கிறேன். மன்னரை இந்தப் பொறுப்பை ஏற்பதாக வாக்களித்திருக்கிறார். இன்று மாலை நாம் சேனாதிபதி உக்கிரசேனனைச் சந்திக்கப் போகிறோம்" என்றான்.

அதைக் கேட்ட அவனது தாய் "உன்னை விட்டுப் பிரித்து எப்படி இருப்பேன்? இவ்வளவு நாட்களாக நாம் ஒன்றாகத்தானே சேகாவிலிருக்கே வாழ்ந்தோம். கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்தாலும் இரவரும் ஒன்றாக இருக்கும் மனநிறைவைப் பெற்றிருந்தோம். இப்போதோ அதை இழக்கப் போகிறோம்" என்றாள்.

மகேந்திரன் தன் தாயாருக்கு ஆறுதல்கூறி "அம்மா! நீ கவலைப்படாதே. நான் விரைவிலேயே அரச குமாரியைக் கண்டுபிடித்து அழைத்துக் கொண்டு வந்து விடுவேன். நான் இல்லாத போது உனக்கு உணவிற்கு எவ்விதக் குறையும் இராது. நீ தங்கவும் இடவசதி செய்து கொடுக்கப்படும்" என்று கூறினான். அவளும் தன் மகன் ஒரு நல்ல வேலையைச் செய்யப் போகிறான் என நினைத்து மனதைத்

தேற்றிக் கொண்டாள்.

மாலையில் மகேந்திரன் தன் தாயாரை அழைத்துக் கொண்டு போய் சேனாதிபதி உக்கிர சேனனைக் கண்டான். சேனாதிபதியும் அவர்களை அன்புடன் வர வேற்றான். மகேந்திரனின் தாயாரை அவன் வணங்கி "தாயே! உங்கள் மகன் மகத்தான பணியில் ஈடுபடப் போகிறான். அதில் வெற்றிபெற்றே திரும்புவான். இதனால் மன்னரின் குடும்பமும் இதனாடு மக்களும் மகிழ்ச்சி அடைவார்கள். உங்கள் மகன் திரும்பி வரும்வரை உங்களை கவனித்துக் கொள்ளும் பொறுப்பை மன்னர் என்னிடம் விட்டிருக்கிறார். உங்களுக்குத் துணையாகவும் பணி புரியவும் ஒரு பணிப்பெண்ணை

நியமிக்கிறேன். உங்களுக்கு தினமும் மூன்று வேளை உணவு அரண்மனையிலி ருந்து வரும். உங்களுக்கு ஒரு குறையும் இல்லாமல் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் முழுமனதுடன் உங்கள் மகனை ஆசீர்வதித்து அனுப்புங்கள்" என்றான்.

பிறகு அவன் மகேந்திரனிடம் "நீ உன் தாயாரைப் பற்றிச் சற்றுப் கவலைப்பட வேண்டாம். நான் நன்கு கவனித்துக் கொள்கிறேன். நீ காட்டுப் பகுதியில் மேற்கு திசையில் தேடுவது நல்லது. நம் ஆஸ்தான சோதிடர் வாசஸ்பதி கூறியதும் அதுவே. மேலும் மன்னர் என்னிடம் சொன்ன விஷயம் ஞாபகத்தில் இருக்கட்டும். நாளை காலையில் நீ கிளம்பிச் சென்று வெற்றியுடன் திரும்பி வா" எனக் கூறி அனுப்பினான்.

மகேந்திரனும் அவனது தாயும் சேனாதிபதியிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு தம் வீட்டை வந்தடைந்தார்கள். அன்றிரவு மகேந்திரன் நன்கு தூங்கி அதிகாலையில் எழுந்தான். அவன் தன் தாயை வணங்கி அவளது ஆசிகளைப் பெற்று வீட்டை விட்டுக் கிளம்பினான். தாயும் வழியில் அவன் உண்ண உணவைக் கட்டிக் கொடுத்தாள்.

மகேந்திரன் சாரஸைரோவரின் நடு வேயுள்ள வசந்த மாளிகையருகே சென்று அதுவரை பார்த்துத் தில்லை. எனவே அப்பகுதியைச்

சுற்றிப் பார்க்கத் தீர்மானித்துக் கொண்டான். அவன் சராசர சரா வாத்தின் கரையை அடைந்து அங்கு ஒரு படகு இருப்பதைக் கண்டான். படகோட்டியும் அதனருகேதான் இருந்தான். மகேந்திரன் அவனை அணுகிய போது அவனும் "ஐயா! நீங்கள் அரண்மனையிலிருந்தாவது கிறீர்கள்?" என்று கேட்டான்.

மகேந்திரனும் "என் அப்படிக்கேட்கிறாய்?" என்று வினாவவே அவனும் "அரசரது பரியைப் பற்றிய புதிய தகவல் எதுவது உண்டா என்று அறிந்து கொள்ளத்தான் கேட்டேன். என்னெனில் வசந்த மாளிகையில் உள்ள கிழப்பணிப் பெண்ணைப் பற்றித்தான் கவலையாக இருக்கிறது. பாவம். அவள் அந்த மாளிகையில் தனியாக இருக்கிறாள். எப்படியும் அரசரது அங்கு வருவாளா என அவள் காத்துக் கொண்டே இருக்கிறாள். அவளுக்கு தினமும் சாப்பிட உணவு கொண்டு வருகிறார்கள். அதைச் சாப்பிட்டு

விட்டு அவள் அங்கேயே கிடக்கிறாள். அவள் நிலை பரிதாபகரமாக இருக்கிறது. அதனால்தான் கேட்டேன்" என்றான்.

மகேந்திரனும் "இன்னும் எதுவும் தெரியவில்லை. அவளைத் தேடிக்கண்டு பிடிக்கவே கிளம்பி வந்திருக்கிறேன்" என்றான். படகோட்டியும் "ரொம்ப சந்தோஷம். ஆனால் ஒன்று மட்டுமே சொல்லுகிறேன். அரசரது பரியைக் கவரந்து கொண்டு யாரும் இவ்வழியாகப் போகவில்லை" என்றான்.

மகேந்திரனும் "ஓ! அப்படியானால் அந்த மாளிகையிலிருந்து வேறு எதுவது ஒரு வழியில் அவளைக் கவரந்து கொண்டு சென்றிருக்க வேண்டும். அப்படி வேறு வழி உள்ளதா என்று தேடிப் பார்க்கிறேன்" என்றான்.

படகோட்டியும் "பாருங்கள். உங்கள் முயற்சி வெற்றி பெற வாழ்த்துகிறேன்" எனக் கூறினான்.

(தொடரும்)

வான் உயரம் அந்தக் கோல்!

ஒரு சிற்றரசர் தம் விகடகவிகள் இருவரும் ஒருநாள் உலாவச் சென்றார். அப்போது பச்சைப் பச்சிலென்று பாவிக் கித்த வயல் வெளியைக் காட்டி சங்கரயலா என்ற விதாஷகன் "ஒரு காலத்தில் இந்த நூறு காணி வயல்கள் என்ன முப்பாட்டனாருக்குச் சொந்தமாக இருந்தவை" என்றான்.

அப்போது கந்தாயலா என்ற விகடகவி "ஆராய் பிடி" மேடு பன்னமாக இந்த இப்பகுதியில் என் முப்பாட்டனார் மாதம் முப்பாடி பெயரச் செய்து வளமாகிவினார். அதற்கு அவர் மைக்கனையிட்டு கீழ்த்தி மழை பெய்யும்படிச் செய்ய ஒரு தீவைக் கோல் கையகத்தந்தார். அது ஆகாயத்தை தொட்டிருந்ததில் இருந்தது" என்றான்.

சிறுநாசரம் "அஃ, யாரார்" அவ்வளவு தீவரமான கோலை அவர் எங்கே கையகத்தந்தார்" என்று கேட்க சங்கரயலாவும் "இவ்வாறு முப்பாட்டனார் அதனை என் முப்பாட்டனார் ஒரு வயலின் ஒரு அங்கையின் மேட்டி வைத்திருந்தார்" என்பான். அது கேட்டு சிறுநாசரம் கந்தாயலாவுக்கு சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டது. "ஹி! இவ்வாறு அந்தக் கோல் எங்கே இருக்கிறது" என்று கேட்டார்.

சங்கரயலாவும் "ஒருநாள் என் முப்பாட்டனார் எந்த ஒரு காரணத்தால் கோலைக் கொண்டிருந்தார் கோலைப் பெருக்கண்பட்டதாக அடுத்து விரிவிட்டார். அவரால் அவ்வாறு செய்து கோலைக் கொடுத்தார். கோலை அடுத்து ராட்களாகத் தப்பித்த மழை பொய்யிருந்தது. அவ்வாறு அவருடையவாளைப் பார்த்து என்ன அதன் அந்தக் கோல் அடித்திருக்கக் கூடியது. கோலைப் பட்டது என்பான்.

சங்கரயலாவும் "அந்தக் கோலைப் போல் பிரதர் என் முப்பாட்டனார் தான் இவ்விதத்தில் தீவரமாக இருக்க வேண்டும். அவர் மட்டும் அவர் என்னவென்று நினைத்தான். அவருக்கு அவருக்கு கோலத்து வந்தது. அதன்மேல் தான் கோலைக் கொண்டு அவருக்குக் கோலமாக இருக்கான்" என்று அவருடன் நிர்ந்தவும்பக் கூறினான்.

இதைக்கேட்ட சிற்றரசர் பலமாகச் சிரித்து "ஆகா! நான் நினைக்கவில்லை. கோலத்து அருமைவான கதை சொன்னீர்கள்" என்று கூறி அவருக்குப் பார்த்து வந்தவர்கள் வீட்டில் பரிசளித்தார்.

வீரும்பாத காரணம்

தன் முயற்சியில் சற்றும் மனம் தளராத விக்ரமன் மீண்டும் மாதின் மீதேறி அங்கு தொங்கும் உடலைக் கீழே வீழ்த்தினான். பின்னர் கீழே இறங்கி அவன் அதனைச் சுமந்து கொண்டு மயானத்தை நோக்கிச் செல்கையில் அதனுள்ளி நுத்த வேதாளம் எள்ளி நகைத்து “மன்னனே! நீ இந்த நடுநிசியில் அரண்மனையில் சுகமாகப் படுத்துத் தூங்காமல் ஏன் இந்தப் புயலிலும் மழையிலும் கஷ்டப்படுகிறாய்? சிலர் தாம் பிடிவாதமாக ஒரு வேலையைச் செய்ய முனைந்து முடிவில் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் தம் மனதை மாற்றிக் கொள்வதும் உண்டு. இதை விளக்க மாயேந்திரன் என்பவனின் கதையைக் கூறுகிறேன். கவனமாகக் கேள்” என்று கூறி கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தது.

வேதாளம் சொல்லும் கதை

கலிங்க நாட்டு மன்னனின் மகள் கனகாங்கி அழகானவள் என்று பெயர் பெற்றிருந்தாள். அவளை மணந்து கொள்ள பல நாட்டு அரச குமாரர்கள் முன் வந்தனர். கலிங்க மன்னன் தன் மகளிடம் அது பற்றி பேசவே அவளும் "தந்தையே! உங்கள் மனதில் எனக்கு ஏற்றவர் யார் என்று தோன்றுகிறதோ அவரையே நான் மணந்து கொள்கிறேன்" என்றாள்.

கனகாங்கி மாளவ நாட்டு இளவரசனை மணக்க எண்ணி இருந்தாள். அவன் அழகன், இளைஞன். நற்குணங்கள் கொண்டவன். அவள் தன் விருப்பத்தைத் தன் தந்தையிடம் தெரிவிக்காமல் இருந்தபோதிலும் கலிங்க மன்னனுக்கு அவ்

விஷயம் தெரியும்.

அப்போது மன்னன் "நீ மாளவ நாட்டு இளவரசனை மணக்க விரும்புகிறாய் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் நீ அங்க நாட்டு இளவரசனை மணந்தாலே நம் நாடு அவனது படையெடுப்பிலிருந்து தப்பும். அவன் கொடியவன். பாரகக பயங்கரமாகவும் இருப்பான். அதனால்தான் என்ன செய்வது என்று யோசிக்கிறேன்" என்றான்.

தன் தந்தை கூறியதைக் கேட்டு கனகாங்கி திகைத்துப் போனாள். ஆனால் மறுநிமிடே அவன் கூறிய காரணத்தை யோசித்துப் பார்த்தாள். அப்போது அவளுக்கு தன் தந்தை அவ்விதம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது அந்த நிலையில் சரியே என்று தோன்றியது.

கனகாங்கியும் "தந்தையே! நான் என் சுகந்தைவிட நாட்டின் நலனையே உயர்வாகக் கருதுகிறேன். எனவே பார்க்க விகாரமாக இருந்தாலும் அங்க நாட்டு இளவரசனுக்கே என்னைத் தாங்கள் மணமுடித்து வைக்கலாம். இதனால் நம் நாட்டிற்கு எவ்வித ஆபத்தும் நேராது என்றால் இந்த விவாகத்தை நான் மனப்பூர்வமாக ஏற்கிறேன். எனக்கு என் தாய்நாட்டின் நலனே முக்கியம். என் சுகம் அல்ல" என்றாள்.

அது கேட்டு மன்னன் மனம் மகிழ்ந்து போனான். ஆனாலும் தன் மகளின் மனம் படும்பாட்டை

அவன் உணர்ந்தான். அவன் எவ்வளவு சிரமப்பட்டுத் தன் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு அந்த பதிலைக் கூறி இருக்க வேண்டும் என்பதை அவன் புரிந்து கொண்டான்.

மன்னனும் "உன் நாட்டுப்பற்றையும் உனக்கு உன் தந்தையின் மீது உள்ள நம்பிக்கையையும் பாராட்டுகிறேன். உன் போன்ற நல்லெண்ணைப் படைத்த பெண்களுக்கு அவர்களது விருப்பப்படியே எல்லாம் நடக்கும்" என்றான்.

கலிங்க நாட்டில் சித்திராரணி யம் என்ற காட்டில் மாயேந்திரன் என்ற ஒரு மந்திரவாதி இருந்தான். அவன் பல துஷ்ட தேவதைகளை ஆராதித்துப் பல சக்திகளைப் பெற்றிருந்தான். அவன் பூவுலகில் தான் ஏகச் சக்கரவர்த்தியாக விளங்க வேண்டும் என்று ஆசை கொண்டான். அந்த ஆசை அவன் கனகாங்கியை மணந்து கொண்டால் நிறைவேறும் என்று ஒரு குட்டி தேவதை அவனிடம் கூறியது. அதுவும் கனகாங்கியே அவனை மணக்க முன் வர வேண்டும் என்றும் அவன் அவளை நிர்பந்திக்கக் கூடாது என்றும் அப்படிச் செய்ய முயன்றால் அவன் அடைந்துள்ள சக்திகள் எல்லாம் மறைந்து அவன் சாதாரண மனிதனாக ஆகிவிடுவான் என்றும் கூறியது.

மாயேந்திரன் தன் மந்திர சக்தி

யால் தன்னை யார் கண்ணுக்கும் புலப்படாமல் செய்து கொண்டு கனகாங்கியின் அந்தப்புரத்தை அடைந்தான். அப்போது கனகாங்கி பஞ்சசனையில் படுத்து மெய்மறந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவளது அழகைக் கண்டு அவன் மலைத்துப் போனான்.

கனகாங்கி காலையானதும் கண் விழித்து எழுந்தாள். அப்போது மாயேந்திரன் தன் சுய உருவத்தில் அவன் முன் போய் நின்றான். அவனைக் கண்டு கனகாங்கி திடுக்கிட்டு பயந்து போனாள். மாயேந்திரனோ "பயப்படாதே! நான் உன்னை மணக்க விரும்பியே இங்கு வந்திருக்கிறேன்" எனத் தன்னைப் பற்றி அவளிடம் விவரமாகக் கூறினான்.

அவன் கூறியதை கவனமாகக் கேட்ட பின் கனகாங்கி "நானோ அரசகுமாரி. அரசகுமாரன் ஒருவனைத்தான் மணப்பேனே ஒழிய உன் போன்ற மந்திரவாதியை ஒரு போதும் மணக்க மாட்டேன்" என்றான். மாயேந்திரன் பலமாகச் சிரித்து "பெண்ணே! என் சக்தியை நீ அறியாமல் இப்படிக்கூறுகிறாய். உன்னை இந்த அரண்மனை யோடு வேறு இடத்திற்கு எடுத்துச் செல்ல என்னால் முடியும். நீ என்னை மணந்து கொண்டால் ககமாக வாழலாம். நீ மட்டும் என்னை மணக்க மறுத்தால் இந்த நாட்டையே நான் பாழாக்கி விடுவேன்" என்று உறுமினான்.

மந்திரவாதி கூறியது கேட்டு

கனகாங்கி பயந்து போனான். அவன் அவ்வாறு செய்யக் கூடியவனே என எண்ணி அவன் சற்று யோசித்து "சரி. ஆனால் மூன்று நிபந்தனைகளின் பேரில் நான் உன்னை மணந்து கொள்ளத் தயார். இவற்றிற்கு நீ ஒப்பாவிட்டால் நான் தற்கொலை செய்து கொண்டு இறந்து விடுவேன்" என்றான்.

அதைக் கேட்ட மாயேந்திரன் தன் மனதில் "இவன் என்னைத் தானாக விரும்பி மணந்தாலே நான் பூவுலகில் ஏகச் சக்கராதிபதியாக விளங்க முடியும். இவனைக் கட்டாயப்படுத்தினால் எனக்கு அப்பதவி கிடைக்காது. எனவே இவன் போக்கிலேயே போகவிட்டுத்தான் பிடிக்க வேண்டும்" என நினைத்துக் கொண்டான்.

மாயேந்திரனும் "உன் நிபந்தனைகள் என்ன?" என்று கேட்கவே அவனும் "இந்த நாட்டு மக்கள் இரு மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்களிடையே அடிக்கடி கலவரங்கள் மூள்கின்றன. ஒவ்வொருவரும் தன் மதமே உயர்ந்தது மற்றது தாழ்ந்தது என நினைக்கிறார்கள். இதனால் பொருள் சேதம், உயிரிழப்பு, வீணாகக் காலம் கழிதல் என ஏற்பட்டு வருகிறது. இவர்கள் சண்டை சச்சரவு இல்லாமல் ஒற்றுமையாக வாழச் செய்ய வேண்டும் என்பது என் முதல் நிபந்தனை" என்றான்.

மாயேந்திரனும் "சரி, உன்

அடுத்த நிபந்தனை என்ன?" என்று கேட்கவே கனகாங்கியும் "என் தந்தை மக்களின் நலனுக்காகப் பல சட்ட திட்டங்களை வகுத்து அவற்றை அமல்படுத்தப் பல அதிகாரிகளை நியமித்துள்ளார். இந்த அதிகாரிகளில் சிலர் வஞ்சம் வாங்குவதில்தான் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் யார் என்று என் தந்தையால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. நீ அவர்களை கண்டுபிடித்து அவர்களைத் தப்பாக்கைத் தடுத்தேன். இது என் இரண்டாவது நிபந்தனை" என்றான்.

அடுத்த நிபந்தனையை கனகாங்கி கூறலானாள். "அங்க நாட்டு இளவரசன் மிகவும் கொடியவன். அவன் என்னை மணக்க விரும்புகிறான். அவனால் என்னை மணக்க முடியாது போனால் இந்த நாட்டையே பாழாக்கப் போவதாகக் கருவிக் கொண்டிருக்கிறான். இதனால் நான் என் மனம் விரும்பும் மாளவ இளவரசனை மறக்க முயன்று கொண்டிருக்கிறேன். நீ அங்க நாட்டு இளவரசனின் கொடிய துணை போக்கி அவனை நல்லவனாகக் வேண்டும். இது என் மூன்றாவது நிபந்தனை" என்றான்.

இதைக் கேட்ட மாயேந்திரன் திகைத்தான். அவன் "தீய மாளவ இளவரசனை விரும்புவதாக கூறுகிறாய். இந்நிலையில் நீ

யாக இஷ்டப்பட்ட என்னை மணக்கப் போகிறாய்?" என்று கேட்டான். கனகாங்கியும் "நான் நாட்டின் நலனைக் கருதி கொடியவனான அங்க நாட்டு இளவரசனைக்கூட மணந்து கொள்ளத் தயாராக உள்ளேன். நான் கூறிய இந்த தற்செயல்களை நீ செய்து முடித்தால் உன்னை ஏன் மணந்து கொள்ள மாட்டேன்?" என்றான்.

மாயேந்திரன் "சரி. இப்போது போய் விட்டு பிறகு வருகிறேன். நீ அதற்குள் யாரையாவது மணந்து கொண்டிவிடக் கூடாது. அதற்காக ஒரு மாலையை உன் கழுத்தில் போடுகிறேன். நீ இதனைக் கழற்றவும் முடியாது. உன்னை யாராவது தொட்டாலும் இது பாம்பாக மாறி

அவனைத் தீண்டிவிடும்" எனக் கூறி ஒரு மாலையை கனகாங்கியின் கழுத்தில் போட்டுவிட்டு மாயமாய் மறைந்து போனான்.

மாயேந்திரன் தன் பூஜையறைக்குச் சென்று அங்கு எல்லா துஷ்ட தேவதைகளையும் ஆராதித்தான். அவை அவன் முன் தோன்றவே அவன் தன் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தான். அத்தேவதைகளும் "இதுவரை யாரும் எங்களிடம் இம்மாதிரிக் கேட்டது இல்லை. எங்கள் சக்திகள் அனைத்தையும் உனக்கு கொடுக்கிறோம். ஆனால் உன் இந்த விருப்பம் நிறைவேற நீ அன்பு தேவதையை வழிபட்டாக வேண்டும். பலத்தை வெல்ல எங்கள் சக்தி பயன்படும். ஆனால் மனதை வெல்ல அன்பே

தேவை" என்றன.

மாயேந்திரன் அத்தேவதைகள் கூறியது பற்றி யோசித்தான். தான் அதுவரை செய்த செயல்கள் எல்லாம் கொடுமையானவை. இப்போது பற்றிலும் மாறான வழியில் போக வேண்டும். ஆனாலும் பரவாயில்லை. அன்பு தேவதையை வழிபடத்தான் வேண்டும்.

மாயேந்திரன் உடனேயே அன்புத் தேவதையை வழிபடலானான். அன்பு தேவதையும் அவன் முன் தோன்றி "அன்பு இருந்தாலே உன் எண்ணம் நிறைவேறும். நீயோ கொடிய செயல்கள் புரிபவன். சுயநலக்காரன். உன் மனம் பிறரிடம் அன்பு காட்ட நீண்ட நாட்கள் பிடிக்கும். அப்படிக்காத்திருக்க நீ சம்பதித்தால் நான் உனக்கு உதவி புரிகிறேன்" என்றது. மாயேந்திரனும் அது கூறியதை ஏற்றான்.

மாயேந்திரன் முதலில் நாட்டு மக்களிடையே சென்று தான் தெய்வீகச் சக்தி படைத்தவன் எனக் கூறிப் பல அதிசயச் செயல்களைப் புரிந்து காட்டினான். அவற்றைக் கண்ட மக்கள் அவன் ஒரு மகான் எனக் கருதி வணங்கலாயினர். அவனும் பல நன்மைகளை அவர்களுக்குச் செய்தான். கண்ணில்லாதவர்களுக்குப் பார்வை கிடைக்கச் செய்தான். ஊமைகளைப் பேசவைத்தான். ஏழைகளுக்குப் பணம் கிடைக்கச் செய்தான். விளைச்சல்

காணாத வயல்களில் பயிர் வளரச் செய்தான்.

மாயேந்திரன் கடவுள் பற்றி போதித்து கடவுள் ஓநவரோ எனறும் அவரை வழிபட நாம் மதங்களை எற்படுத்திக் கொண்டோம் என்று விளக்கினான். உலகில் யாவரும் ச'கோதார்களை என்றும் மதத்தின் பெயரால் ஓநவரோடு ஓநவர் சண்டை போட்டுக் கொள்ளக் கூடாது என அவர் மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறினான். அவனது உபதேசங்களைக் கேட்டு மக்கள் மனம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாறத் தொடங்கியது. கலிங்க நாட்டில் மதவெறி என்பது இல்லாது போயிற்று.

மாயேந்திரனைப் பின்பற்றியவர்கள் ஊழல்கள் புரியாமல் நேர்மையுடன் நடக்கலானார்கள். அரசாங்க ஊழியர்கள் எல்லாம் அவனது உபதேசங்களைக் கேட்டு மனம் மாறி நல்லவர்களாக ஆகிவிட்டார்கள்.

மாயேந்திரனின் புகழ் பல நாடுகளிலும் பரவியது. அங்கநாட்டு இளவரசன் கூட மாயேந்திரனின் பக்தனாகி விட்டான். அவனது கொடிய குணங்கள் ஒழிந்தன. அவனும் நல்லவனாகி விட்டான். இவை எல்லாம் மாயேந்திரன் எதிர் பார்த்ததைவிட வெகு விரைவில் நடந்து விடவே அவனும் கனகாங்கியைக் காணச் சென்றான்.

அவனைக் கண்டதுமே கனகாங்கி அவனது கால்களில் விழுந்து

வணங்கி "நீங்கள் மந்திரவாதியல்ல. கடவுளே. எனக்காக நீங்கள் செயற்கரிய செயல்களை எல்லாம் செய்திருக்கிறீர்கள். எனவே நான் உங்களை மணந்து கொள்வது எனக்கு மாபெரும் அதிர்ஷ்டமேயாகும்" என்றான்.

மாயேந்திரனும் "நான் இப்போது உன்னை மணக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு வரவில்லை. உன்கழுத்தில் நான் போட்ட மாலையை எடுத்து விட்டு நீ உன் இஷ்டப்பட்டவரை மணக்கலாம் எனச் சொல்லிப் போகவே வந்தேன்" என்றான். அதுகேட்டு கனகாங்கி ஆச்சரியப்பட்டு "அப்படியானால் நீங்கள் என்னை நேசிக்கவில்லையா?" என்று கேட்டாள்.

மாயேந்திரனும் “நான் பந்தி
வாதியாக மட்டும் இருந்தபோது
உன்னை மணக்க விருப்பமேன்.
இப்போது நான் தெய்வாய்சம்
கொண்டவன். அதனால் உன்னை
அடைய விருப்பம் இல்லை. நீ
யாரை மணக்க வேண்டும் என
முன்பு விநம்பினாயோ அதுதான்
நடக்க வேண்டும். நீ மாவநாட்டு
இளவரசனை மணந்து கொண்ட
சுகமாக வாழ்” எனக் கூறி அவன்
கழுத்திலிருந்து மாஸையை எடுத்துக்
கொண்டு அங்கிருந்து சென்று
விட்டான்.

வேதாளம் இக்கதையைக் கூறி
“மன்னனை! மாயேந்திரன் கனகாங்
கியை மணக்க எவ்வளவோ முயற்சி
களைச் செய்தான். இது உலகை
ஆள எகச்சக்கிராதிபதியாகப் என்
னத்தில்தானே. அது கைகூடும்
நிலை ஏற்பட்டபோது ஏன் அவன்
அதை வேண்டாமென கைவிட்டு
விட்டான்? இக்கேள்விக்கு சரியான
விடை தெரிந்திருந்தும் நீ கூறா

விட்டால் உன் தலை வெடித்து
சுக்கு நூறாகி விடும்” என்றது

விக்கிரமனும் “ஆரம்பத்தில்
மாயேந்திரன் பதவி போகவும் அதி
கார ஆசையும் கொண்டிருந்தான்.
ஆனால் அவன் அன்பு வழியை
போற்கொண்டதும் அவனது சுயநல
மும் மமதையும் அவனை விட்டு
ஒழிந்தன. அவன் எல்லை நுடைய
உணர்ச்சிகளையும் புரிந்து கொண்
டான். எனவே கனகாங்கியின்
விருப்பப்படியே அவன் நடந்து
விடுவதே சரி என நினைத்தான்.
எல்லாரிடமும் அன்பு கொண்ட
தால் அவனது அதிகார ஆசையும்
மறைந்து போயிற்று. எனவே அவன்
ஏகச் சக்கராதிபதியாகவில்லை”
என்றான்.

விக்கிரமனின் சரியான இந்த
பதிலால் அவனது மௌனம் களை
யவே அவன் சுமந்து வந்த உடலை
வேதாளம் உயரக் கிளம்பிப் போய்
மீண்டும் பூநங்க மரத்தில் எறிக்
கொண்டது.

அம்புலிமாமா அனுபந்தம்-46

நம் நாட்டுப் பறவைகளும், மிருகங்களும்:

கருப்பு மான்

நம் நாட்டில் நான்கு வகை மான்கள் உள்ளன. சிங்கரா, கருப்பு மான் (ப்ளாக் பக்), செளசிங்கா என்ற நான்கு கொம்பு மான், நீலகாடி என்ற நீலநிற மான். இந்த நான்கு வகை மான்களில் மிகவும் அழகானது கருப்பு மான். இதன் உடல் கருநிறமாய் ஆங்காங்கு வெள்ளைநிறப் புள்ளிகளோடு இருக்கும். இவ்வகை ஆண் மான்களின் கொம்புகள் திருகங்கள் கொண்டவை சுமார் 80 செ.மீ. உயரமான இது 40 கிலோ எடையுள்ளது. இவற்றின் பார்வை மிகக் கூரானது ஆனால் கேட்கும் சக்தி சற்றுக் குறைவே.

ஒரு காலத்தில் நம் நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் தென்பட்ட இவை தற்போது குஜராத், ராஜஸ்தான், பஞ்சாப் ஆகிய மாநிலங்களில் மட்டுமே காணக் கிடைக்கின்றன. தென்னிந்தியாவில் சென்னையிலுள்ள சிண்டிகேட் சியூங்காவில் இவை பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. 1924-ல் அப்போதைய கவர்னர் இவற்றை அங்கு கொண்டு வந்தார். இவை துள்ளிக் குதித்து ஓடுவதைக் காண வேடிக்கையாக இருக்கும்.

கதை கூறுவதில் சிறந்தவன்!

சென்னையில் ஒரு பிரபல பத்திரிகை நிறுவனம் அண்மையில் சிறுவர் சிறுமியருக்கு நடத்திய கதை கூறும் போட்டியில் 900 சிறுவர் சிறுமியர் கலந்து கொண்டார்கள். முதலாவது சுற்றில் இவர்களில் 50 பேர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். அவர்களில் 13 பேர்கள் தன்றாகக் கதை கூறுகிறார்கள் எனத் தீர்மானித்துப் பரிசளித்தார்கள். அவ்வாறு பரிசு பெற்றவர்களில் ஐந்து வயதுச் சிறுவனான தீபக்தும் ஒருவன். இவன் நரம்புத் தளர்ச்சியால் பாதிக்கப்பட்டவன்.

உடல் நரம்புகள் வலுவற்றுப் போனதால் சரியாகப் பேச முடியாத இவன் தன் குடும்பப் பெரியவர்களிடமிருந்து தென்னாலிராமன் கதைகளையும் பிரபல் கதைகளையும் கேட்டுச் சொல்லப் பழகிக் கொண்டு மிக நேரத்தியாக அவற்றைப் போட்டியில் கூறினான்.

நரம்புத் தளர்ச்சி பேணும் சங்கம் நடத்தும் சிறப்புப் பள்ளி ஒன்று சென்னையில் உள்ளது. இதில் பயிலும் மாணவர்களில் தீபக்த் மிகவும் துட்டிகையானவன் எனக் கருதுகிறார்கள். தீபக்த் தினந்தோறும் இப்பள்ளிக்குச் சென்று கல்வி பயின்று வருகிறான். இவன் எப்போதும் சிரித்த முக

மாய் தனக்குள்ள குறைபற்றிச் சற்றும் கவலைப்படாதவனாய் இருக்கிறான்.

தீபக்த் தன் வீட்டில் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளை காண்பதில் ஆர்வம் காட்டுகிறான். குறிப்பாகத் திரைப்படப் பாடல்கள் கொண்ட நிகழ்ச்சிகளைப் பெரிதும் விரும்பிப் பார்க்கிறான். ஒவ்வொரு வாரமும் ஒளிபரப்பப்படும் 'இவ்வாரச் செய்திகள்' நிகழ்ச்சி

யைத் தவறாமல் காண்கிறான். அதுபற்றி அவன் பிறரிடமும் கூறி மகிழ்கிறான். தன் வீட்டிற்கு வரும் உறவினர்களின் பெயர்கள், அவர்களது முகவரி, அவர்களது தொலைபேசி எண் ஆகியவற்றை எல்லாம் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

இவனுக்கு திரிக்கெட், டென்னிஸ், கால்பந்து ஆகிய விளையாட்டுகள் மிகவும் பிடித்தும், கபிலதேவின் பரம ரசிகன் இவன். குறுகுறுவென்ற பாரவையோடும் புன்னகை பூகத்தோடும் விளங்கும் இச்சிறுவனால் தன்கையால் எழுத முடியாமல் இருப்பது துரதிருஷ்டவசமேயாகும். எழுத மட்டும் முடிந்தால் அழகிய நல்ல கதைகளை எழுதும் ஆற்றலும் பெற்றுவிடக் கூடியவனே என்பதில் சத்தேகமே இல்லை.

உங்களுக்குத் தெரியுமா?

1. முதன்முதலாக இலக்கிய மன்றம் எங்கு நடைபெற்றது?
2. ஹிந்தி மொழியில் முதலில் இராமாயணத்தை எழுதியவர் யார்?
3. கல்கத்தாவின் பொடாணிகல் கார்டன்ஸ்ஸின் சிறப்புத் தன்மை என்ன?
4. ஒரு பாரசீகக் கதையில் தந்தையும் மகனும் தம் உறவை அறியாமல் போரிட்டு தாக்க கூறப்பட்டது. அக்கதையின் பெயர் என்ன?
5. நம் ஒப்பதாவது நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் உள்ள ஒரு சிறப்புத் தன்மை என்ன?
6. ஜவாஹர்லால் நேரு எய்வளவு முறை இந்திய தேசிய காங்கிரசின் தலைவராக இருந்திருக்கிறார்?
7. ஆங்கில மொழியைப் போல 26 எழுத்துக்களே கொண்ட வேறு இரு ஐரோப்பிய மொழிகள் யாவை?
8. போடோ விளையாட்டு விளையாடியவாறே இறந்துபோன டில்லி கல்தான் யார்?
9. ராஜா ரஞ்சித் சிங்கின் பிரியமான குதிரை எது?
10. கங்கை, யமுனை கீசும கும்பமேளா போலத் தொடர்பு கொண்ட மற்ற நதிகள் யாவை?
11. சீக்கிய மத ஆதாரர்களில் இருவரின் பிறந்த நாள் விழாவை விமரிசையாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். அந்த இருவர் யார்?
12. காளைச் சண்டையில் வெற்றி (மடாடார்) வீரனுக்கு அளிக்கப்படும் மிக உயரிய பரிசு என்ன?
13. பெங்களூரிலுள்ள சர்வதேச அருங்காட்சியகத்தின் சிறப்பு என்ன?
14. இந்தியாவின் முதலாவது ஆரச் பிஷ்ப யார்?

விடைகள்

[illegible]

அம்புலிமாமா செய்திகள்

மிக உயர்ந்த விலை

மிக உயர்ந்த விலை தலைவர்கள் சேர்ந்த
மிக உயர்ந்த விலை தலைவர்கள் சேர்ந்த
மிக உயர்ந்த விலை தலைவர்கள் சேர்ந்த
மிக உயர்ந்த விலை தலைவர்கள் சேர்ந்த

தலைவர்கள் சேர்ந்த விலை தலைவர்கள் சேர்ந்த
தலைவர்கள் சேர்ந்த விலை தலைவர்கள் சேர்ந்த
தலைவர்கள் சேர்ந்த விலை தலைவர்கள் சேர்ந்த
தலைவர்கள் சேர்ந்த விலை தலைவர்கள் சேர்ந்த

துயல் கால்வாய்

மத்திய தலைவர்கள் சேர்ந்த விலை தலைவர்கள் சேர்ந்த
மத்திய தலைவர்கள் சேர்ந்த விலை தலைவர்கள் சேர்ந்த
மத்திய தலைவர்கள் சேர்ந்த விலை தலைவர்கள் சேர்ந்த
மத்திய தலைவர்கள் சேர்ந்த விலை தலைவர்கள் சேர்ந்த

நீண்டகாலம் எரியும் 'பல்பு'

மத்திய தலைவர்கள் சேர்ந்த விலை தலைவர்கள் சேர்ந்த
மத்திய தலைவர்கள் சேர்ந்த விலை தலைவர்கள் சேர்ந்த
மத்திய தலைவர்கள் சேர்ந்த விலை தலைவர்கள் சேர்ந்த
மத்திய தலைவர்கள் சேர்ந்த விலை தலைவர்கள் சேர்ந்த

இப்படிபா ஜீவன்!

சிவபுரத்தில் புதிதாக ஆசிரியர் வேலையை சிங்காரவேலன் ஏற்றுக் கொண்டான். அவ்வூர் அவனுக்கு முற்றிலும் புதிது. அங்கு வந்ததும் பள்ளியை நடத்தும் ஜமீன்தாரனாகக் கண்டு அவன் தன்னைத் தானே அறிமுகம் செய்து கொண்டான். அவரும் அவன் தங்க வீட்டைக் கொடுத்து மற்ற வசதிகளையும் அளித்தார். அப்போது ஜமீன்தாரர் அதிகம் பேசாதவர் என்றும் எல்லோரையும் விடுத்துத் தனித்து இருப்பவர் என்றும் சிங்காரவேலன் கண்டு கொண்டான்.

அவன் அந்த ஊருக்கு வந்த இரண்டாவது நாளிலே விநாயக சதுர்த்தியும் வந்தது. ஆனால் அன்று காசையில் மழை பெய்தாகப் பெய்தது. அது சற்று ஓயந்ததும் ஊர்க்காரர்கள் பிள்ளையார் பூசைக்கான பொருள்களை வாங்க தம் வீடுகளி-

லிருந்து வெளியே வந்தார்கள்.

கடைத் தெருவில் களிமண்பிள்ளையார் பொம்மைகளும், குடை, மலர், எருக்க மாலை போன்றவைகளும் இருந்தன. கடைகளில் சிறுவர்களும் பெரியவர்களும் மரக்கக் கத்தி அங்கு வருவோரைத் தம் கடைக்கு வரும்படி அழைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சிங்காரவேலனும் அப்போது கடைத் தெருவிற்குச் சென்றான்.

அப்போது ஜமீன்தாரர் குடையை பிடித்துக் கொண்டு வந்தார். அவர் ஒவ்வொரு கடையிலும் நின்று பேரம் பேசி கடைக்காரர் சொன்ன விலைக்கு மிகக் குறைவான விலைக்கு பூ, பழம், எருக்க மாலை, பிள்ளையார் பொம்மைகள் என்று வாங்கிக் கொண்டு போனார். அவர் அதேகமாக எல்லாக் கடைகளிலும் இருந்த பொருள்

களை ஒன்றுக்கு அரையாக பேரம் பேசி வாங்கிக் கொண்டு போய் விட்டார்.

இதைக்கண்ட சிங்காரவேலன் “இதென்ன அநியாயம்! சிறுவன் கிழவன் என்கூடப் பாராமல் இப்படி ஒரேயடியாக விலையைக் குறைத்து இந்த ஜமீன்தாரர் எல்லா வற்றையும் வாங்கிக் கொண்டு போய்விட்டாரே. இவற்றை அதிக விலைக்கு யாருக்கோ விற்கப் போகிறார். இதில் சந்தேகமே இல்லை. என்ன மனிதர் இவர்!” என்று எண்ணி அவர் மீது கொஞ்சம் கோபமும் கொண்டான்.

அப்போது அவனுடன் வேலை செய்யும் மற்றொரு ஆசிரியரான மணியன் வரவே அவனிடம் சிங்கார

வேலன் அவரது போக்கைப் பற்றிக் கூறி “பாவம்! இவர்கள் எல்லாம் ஜமீன்தாரருக்கு பயந்து அரை விலைக்கும் கால் விலைக்கும் தம் பொருள்களை விற்று விட்டார்கள். இந்த ஜமீன்தாரர் இவ்வளவு சவு இரக்கம் இல்லாதவரா? பாவம் இவர்கள் மழையில் நனைந்து தெருக்களில் நின்று தம் பொருள்களை விற்று நாலு காக சம்பாதித்துத் தம் வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்பவர்கள். மாட மாளிகையில் சுகபோகத்துடன் வாழும் ஜமீன்தாரருக்கு இவர்களது கஷ்ட நஷ்டங்கள் பற்றி என்ன தெரியப் போகிறது?” என்று பொரிந்து தள்ளினான்.

சிங்காரவேலன் கூறியதை எல்லாம் கேட்டபின் மணியன் “ஜமீன்தாரரைப் பற்றி இப்படிக்கேவலமாகப் பேசாதீர்கள். அவரைப் போன்ற தங்கமான மனிதரைக் காணவே முடியாது. நீங்கள் புதிதாக வந்திருக்கிறீர்கள். அதனால்தான் அவரைப் பற்றி நீங்கள் சரியாக அறிந்து கொள்ளவில்லை” என்றான்.

அப்போது சிங்காரவேலன் “ஆமாம் தங்கமான மனிதர் இப்படித்தான் இருப்பார் என்பது எனக்குத் தெரியாது தான்” என்றான் குத்தலாக. அப்போது மணியன் “நாம் இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருப்பதில் எவ்விதப் பயனும் இல்லை. யாருங்கள் ஜமீன்தாரர் வீட்டிற்குப் போவோம். நீங்கள் நேரில்

கண்டு திருப்தி அடையுங்கள்” என்று கூறி அவனை அழைத்துக் கொண்டு ஜமீன்தாரரின் வீட்டிற்குச் சென்றான்.

சிங்கார வேலனின் ஆத்திரம் அடங்கவில்லை. ஜமீன்தாரரைக் கண்டதும் அவர் வெட்கித் தலை குனியும்படி நான்கு கேள்விகளைக் கேட்பது என்று எண்ணிக் கொண்டான். அதனால் அவனது நண்பன் கூறிய சமாதானத்தை ஏற்கவில்லை.

அவர்கள் ஜமீன்தாரரின் வீட்டை அடைந்தபோது ஜமீன்தாரர் சற்று முன் வாங்கிய பொருள்கள் எல்லாம் தனித்தனியாகக் குவித்து வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். ஜமீன்தாரரும் அங்கே நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் இரு ஆசிரியர்களை கண்டும் அன்புடன் வரவேற்று “எதிர்பாராதவிதமாக பூஜைக்கு வந்திருக்கிறீர்கள் இப்படி உட்காருங்கள்” என்று கூறி அவர்களை இரு நாற்காலிகளில் உட்காரச் சொன்னார். பிறகு அவர் “மழையில் நனைந்து விட்டீர்கள். உங்கள் ஆடைகளும் நனைந்து விட்டன. இந்தப் புத்தாடைகளை உடுத்திக் கொள்ளுங்கள்” எனக் கூறி புத்தாடைகளைக் கொடுத்தார்.

அவர்கள் இருவரும் அவற்றை உடுத்திக் கொண்டு வந்ததும் பணியாட்கள் அவர்களுக்குக் குடிக்கச் சூடான பானைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள். இப்படி அவர் உப

சரித்தது கண்டு சிங்கார வேலன் மலைத்துப்போனான்.

சற்று நேரத்திற்குப் பின் அவன் ஜமீன்தாரரிடம் “ஐயா! என் சந்தேகத்தைப் போக்கிக் கொள்ளத் தங்களிடம் ஒரு கேள்வி கேட்கலாமா?” என்று பணிவுடன் கேட்டான். ஜமீன்தாரரும் “ஆக! தாராளமாகக் கேளுங்கள்” என்றார்.

அப்போது சிங்கார வேலன் அவர் அன்று காலையில் பேரம் செய்த விதத்தைத் தான் கண்டதாகக் கூறி “எங்களை இப்படி உபசரித்த தாங்களா அந்த வியாபாரிகளிடம் ஒன்றுக்குப் பாதியாக விலையைக் குறைத்து வாங்கினவர் என்று நினைக்க ஆச்சரியமாக இருக்கிறது” என்றான்.

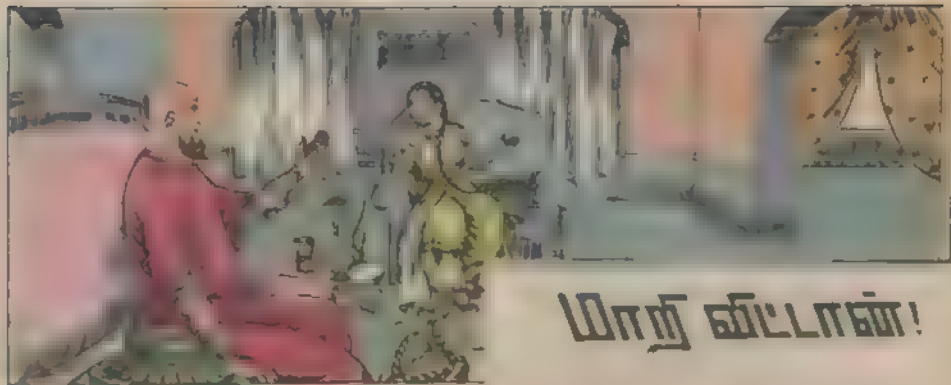
அதுகேட்டு ஐயின்தாரர் பலமாக சிரித்து "அவர்கள் எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு அப்பொருள்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அப்பொருள்களை எல்லாம் இன்று விற்றால்தான் உண்டு. நாளைக்கு அவற்றை யாரும் வாங்க மாட்டார்கள். அவை நாளைவரை இருந்தால் வீணாகியும் விடும். எனவே இன்று அவர்கள் அவற்றின் அடக்க விலைக்கு மேலாக உயர்த்தியே கூறுவது வழக்கம். நான் அவர்களுக்கு நஷ்டம் ஏற்படக்கூடாது என்பதற்காகவும் இதன்றே அவர்கள் கொண்டு வந்த பொருள்கள் விலை போய் விட வேண்டும் என்பதற்காகவும் அவர்களுக்குக் கட்டுபடி யாதும் விலைக்கு பேரம் பேசி வாங்கினேன். அவர்களும் நான் கேட்டது சரியான விலையே என உணர்ந்து எனக்கு விற்றார்கள். இப்படி பேரம் செய்வது உலக வழக்கு. நான் கேட்ட விலை சரியான விலை. அதனால் தான் அவர்

கள் கொடுத்தார்களேயொழிய நான் இப்பகுதி ஐயின்தாரர் என்ற பயத்தில் அல்ல. இவற்றை வாங்கி நான் என்ன செய்வேன் என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியும்" என்றார்.

சிங்காரவேலனும் "அது பற்றித் தான் நானும் நினைத்தேன். வேறு யாருக்காவது அதில் பெரும்பகுதியை விற்று விடுவீர்களா?" என்று கேட்டான். ஐயின்தாரரோ "இல்லை இவற்றை எல்லாம் என்னிடம் வேலை செய்பவர்களுக்கும் ஏழை எளியவர்களுக்கும் தானமாகக் கொடுத்து விடுவேன். எல்லோரும் பிள்ளையாரை மன நினைதவுடன் இன்று வழிபட வேண்டும் என்பதே என் விருப்பம்" என்றார்.

அது கேட்டு சிங்காரவேலன் அவரை கையெடுத்துக் கும்பிட்டு "நான் தங்களை முதலில் தவறாக எண்ணிவிட்டேன். பலாப்பழத்துள் இனிய களைகள் இருப்பது போன்ற குணம் படைத்தவர் தங்கள்" எனக்கறி மகிழ்ந்து நின்றான்.

மாந் விட்டான்!

ரஹீம் என்ற பணக்காரரின் மகள் ரஜியா. அவள் அழகானவள். ரஹீம் ஆண்டவனிடம் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டவர். தினமும் ஐந்து வேளைகளில் நமாஸ் ஒதுவார். பலபக்திபுடன் தினமும் குரானைப் படிப்பார்.

ரஜியாவுக்குத் திருமண வயது வந்ததும் எவ்வளவோ பணக்காரர்கள் அவளைத் தம் வீட்டு மருமகளாக் கிக் கொள்ள முன் வந்தார்கள். ஆனால் ரஹீமோ "நான் பணத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. என் மகளுக்குக் கணவனாக வரப் போகும் வாலிபன் அல்லாவின மீது அசையாத நம்பிக்கை கொண்டவனாக இருக்க வேண்டும். அவன் பணக்காரனாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பது இல்லை. ஏழையாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை" எனத் தம் மனதில் தீர்

மானித்துக் கொண்டார்.

ஒரு நாளிரவு ரஹீமின் மனைவி அவரிடம் "நம் ரஜியாவின் திருமணம் பற்றிக் கவலை வேண்டாமா? வந்த சம்மந்தங்களை எல்லாம் ஒதுக்கிக்கொண்டே வருகிறீர்களே இப்படியே போனால் அவள் திருமணம் எப்படி நடக்கும்?" என்று கேட்டாள்.

ரஹீமும் "நமக்குப் பணக்கார வீட்டுப்பிள்ளைதான் மாப்பிள்ளையாக வரவேண்டும் என்பது இல்லை. ஏனென்றால் ஆண்டவன் அருளால் நம்மிடம் போதிய பணம் இருக்கிறது. ஏழையாக இருந்தாலும் அறிவாளியாய் ஆண்டவனிடம் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை கொண்டவனாக இருப்பவன் கிடைத்தால் போதும். அப்படிப்பட்டவன் கிடைப்பானா என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நமக்கு வந்த பணக்

கார இடத்துப் பையன்கள் எல்லாம் ஊதாரிகள். கடவுள் மீது நம்பிக்கை இல்லாதவர்கள்" என்றார்.

இப்படியாக அவரும் அவர் மனைவியும் பேசியதை அன்றிரவு அங்கு திருட வந்த நகீர் என்ற வாலிபன் கேட்டுவிட்டான். அப் போது அவன் "அப்படியானால் நான் அல்லாவிடம் அளவு கடந்த விகவாசம் கொண்டவன் போல நடித்து இவரது மகளை மணந்து கொண்டு இவரது சொத்தையும் அடைந்து விடுகிறேன்" என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

மறுநாள் முதல் ரஹீம் மதுதிக்கு நமாஸ் ஒதச் செல்லும் போதெல்லாம் அவருக்கும் முன்பாக நகீர் அந்த மதுதிக்குள் போய் அமர்ந்து

நமாஸ் ஒதுபவன் போல் நடிக்க லானான். இரண்டு மூன்று நாட்களாகத் தொடர்ந்து அவனைப் பார்த்த ரஹீம் "ஆகா! இவனுக்குத் தான் அல்லாவின் மீது எவ்வளவு நம்பிக்கை! தினமும் ஐந்து வேளைகளிலும் நமாஸ் ஒதுகிறான். பையன் பார்க்க அழகாகவும் இருக்கிறான். இவனை நம் ரஜியாவுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கலாம். இவனைப் பற்றி விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்கிறேன்" என எண்ணினார்.

நான்காவது நாள் அவர் அவனைக் கூப்பிட்டு விசாரிக்கவே அவனும் "நான் பரம ஏழை. அல்லாவிடம் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டவன். தினமும் வேளை தவறாமல் நமாஸ் ஒதி மனநிறைவு கொள்கிறேன். இங்கே மதுதியில் ஒரு ஓரத்தில் முடங்கிக் கிடக்கிறேன். தினமும் யாராவது ஒருவர் எனக்கு உணவு கொடுத்து விடுகிறார்கள்" என்றான்.

அது கேட்டு ரஹீம் மகிழ்ந்து "உனக்கு தினமும் நான் உணவு கொடுக்கிறேன். இவ்வளவு சிறுவயதில் நீ அல்லாவின் மீது கொண்டுள்ள நம்பிக்கையைக் கண்டு உன்னைப் பாராட்டுகிறேன்" என்றார். அவனை தன் மகளை மணக்கத் தக்கவன் எனவும் அவர் தம் மனதில் முடிவு செய்து கொண்டார். அன்று முதல் நகீருக்கு நல்ல

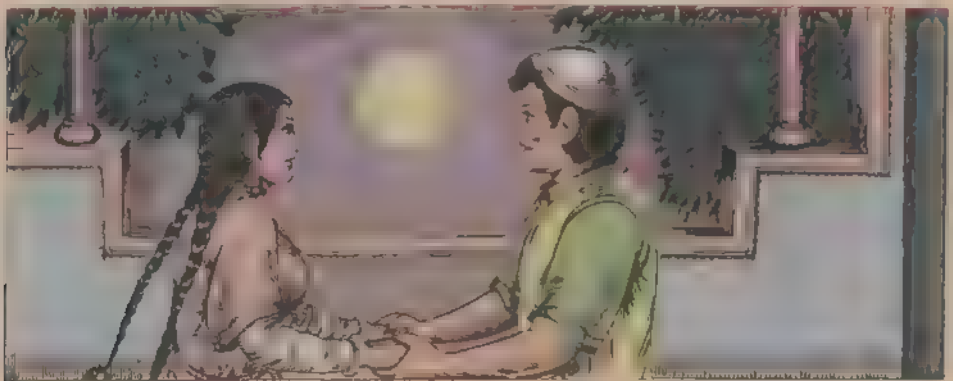
உணவு ரஹீமின் வீட்டிலிருந்து
கிடைக்கலாயிற்று.

இப்படியே ஒரு மாதம் கழிந்
தது. நசீர் உண்மையிலேயே அல்லா
வின் பக்தனாகி விட்டான். மதுதி
யில் இருந்து நமஸ் ஒதி அங்கு முல்
லாக்கள் கூறும் நல்லுரைகளைக்
கேட்கக் கேட்க அவன் மனம்
மாறி நல்வழியில் திரும்பிவிட்
டது. ஒரு நாள் ரஹீம் அவனிடம்
"உன்னை எனக்கு மிகவும் பிடித்துப்
போயிற்று. உன் போன்ற ஒருவனுக்
குத்தான் என் மகளைத் திருமணம்
செய்து வைக்க வேண்டும் என்று
எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.
என் மகளை நீ மணந்து கொள்"
என்றார்.

நசீரோ "ஐயா! நான் உங்களுக்கு
ஏற்றவன் அல்ல. நான் திருடனாக
இருந்தவன். ஒரு நாளிரவு நீங்
களும் உங்கள் மனைவியும் பேசிக்
கொண்டிருந்ததைக் கேட்டுவிட்டு
அல்லாவின் பக்தன் போல நடத்து
உங்களை ஏமாற்றி உங்கள் மகளை

மணந்து கொண்டு உங்கள்
சொத்தை அடைய நினைத்தேன்.
ஆனால் இப்போது உண்மை
யிலேயே அல்லாவிடம் பக்தி
கொண்டு விட்டேன். எனக்குப்
பணம் வேண்டாம். நான் உண்மை
யிலேயே அல்லா வின் அடிமை.
எனவே உங்களை ஏமாற்றி
பாவம் அடைய விரும்பவில்லை"
என்றான்.

அப்போது ரஹீம் "நீ திருந்தி
விட்டாய். பாவம் புரிந்தால் அல்லா
தண்டிப்பார் என்று உணர்ந்து
விட்டாய். அந்த அல்லாதான்
உன்னை என்னிடம் அனுப்பி இருக்
கிறார். நீ என் மகளை மணந்து
கொண்டு அல்லாவிற்கு தொண்டு
புரிந்து வா" என்று கூறி அவனுக்கே
தம் மகளை மணம் செய்து வைத்
தார். நசீர் ரஹீமின் எதிர்பார்ப்
பின்படியே தான் ரஜியாவை
மணந்து கொண்டு ஆண்டவனை
அனு தினமும் தொழுது இனிது
வாழ்ந்து வந்தான்.

மயக்கும் பேச்சு

வீரய்யன் நான்கு பாதைகள் செரும் இடத்தில் தன் செருப்புக் கடையை வைத்திருந்தான். ஆரம்பத்தில் பலர வந்து அக்கடையில் செருபுகளை வாங்கிக் கொண்டு போனார்கள். சில நுகு அவை பெரிதாயும் வேறு சில நுகு அவை சிறிதாயும் இருந்தன. அவர்கள் இவ்வாறு முணுமுணுத்துக் கொண்டே அவற்றை வாங்கிக் கொண்டு சென்றார்கள்.

இதைக் கண்ட வீரய்யன் இப்படியே போனால் தன் வியாபாரம் சரியாக நடக்காது என நினைத்தான். எனவே ஒரு நாள் செருப்பு வாங்க வந்த ஒருவன் ஒரு ஜோடி செருப்பை எடுத்துப் போட்டுப் பார்த்துவிட்டு "ஒரோயடியாகப் பிடிக்கிறதே" என்று கூறி அவை வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டுக் கடையை விட்டுப் போகலானான்.

வீரய்யன் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தி "தோல் செருப்புத்தானே. அதனால் சற்று இறுக்கமாகப் பிடிக்கும். நடக்க நடக்கத் தளரது சரியாகிவிடும்" என்று கூறி அவனைத் திருப்திப்படுத்தி அவற்றை அவனுக்கு விற்றான்.

சற்று நேரத்திற்குப் பின் ஒரு சிறுவனை அழைத்துக் கொண்டு ஒருவர் வந்தார். அச்சிறுவனின் கால்களுக்குச் செருப்பை எடுத்துப் போட்டுப் போது அது தளரத்தியாக இருந்தது. அது வேண்டாம் எனக்கூறி அவர் கிளம்பிவிட வீரய்யன் அவரிடம் "இப்போது இது தளரத்தியாக இருந்தாலும் பதினைந்து நாட்களுக்குப் பின் சரியாக இருக்கும். ஏனென்றால் பையன் வளர்பவனாகிறதே. அப்போது அவன் கால்களும் பெரிதாகி விடும்" என்றான். அவரும் திருப்தி அடைந்து அச்செருப்புகளை வாங்கிக் கொண்டு போனார்.

இப்படித்தான் தன் சொல்வித்தையைக் காட்டி வீரய்யன் தன் வியாபாரத்தை நடத்தி வரலானான்.

வீரவணமான்

வானர்கள் ஈமொய்ப்பது போலக் கும்பகர்ணன் மீது விழுந்து தாக்கினார்கள். அவர்கள் கும்பகர்ணனைக் கடித்தும் பிராண்டியும் குத்தியும் பார்த்தார்கள். ஆனால் கும்பகர்ணன் சற்றும் கவலைப்படாமல் வானாப் படையை அழிக்கலானான். அவன் அவ்வாறு செய்வதைத் தடுக்க யாராலும் முடியவில்லை.

அங்கதனும் சுக்கிரீவனும் கும்பகர்ணன் மீது பாறாங்கற்களை எறிந்தனர். கும்பகர்ணனை அவை ஒன்றும் செய்யவில்லை. அவன் சுக்கிரீவன் மீது ஈட்டியை எறிந்தான். ஆனால் அனுமார் சட்டெனப் பாய்ந்து அந்த ஈட்டியைப் பிடித்து தூர எறிந்தார். அது கண்டு கும்ப

கர்ணன் ஒரு பாறையை எடுத்து சுக்கிரீவன் மீது எறிந்து அவனை நினைவிழந்து விழும்படிச் செய்தான்.

கீழே விழுந்த சுக்கிரீவனைக் கும்பகர்ணன் தூக்கிக் கொண்டு போனான். சுக்கிரீவன் இறந்து விட்டால் இராமரும், இலட்சுமணனும் எளிதில் தன்னிடம் சிக்கி விடுவார்கள் என அவன் நினைத்தான். எனவே அவன் சுக்கிரீவனோடு இலங்காபுரிக்குள் சென்றான்.

இதைக்கண்ட வானார்கள் பயந்து போனார்கள். எதிரியிடம் தம் மன்னனே சிக்கிய பிறகு யார் தலைமையில் போரை நடத்துவது? மேலும் சுக்கிரீவனை எப்படி விடு

விப்பது? கும்பகர்ணன் பலமிக்கவன் என்பது தெரிந்து போயிற்று எனவே சுக்கிரீவனை அவனிடமிருந்து மீட்பது எளிதல்லவே என்று அவர்கள் கவலைப்பட்டார்கள்.

தன் நினைவு பெற்றதும் சுக்கிரீவன் கும்பகர்ணனிடமிருந்து தப்பிவந்து விடுவான் என்று அனுமார் உறுதியாக நம்பினார். எனவே அவர் வானர வீரர்களிடம் கவலைப்பட வேண்டாம் என்று கூறி உற்சாகப் படுத்தினார்.

அனுமார் எதிர்பார்த்தபடியே சுக்கிரீவன் தன் நினைவு பெற்றதும் தான் கும்பகர்ணனிடம் சிக்கிவிட்டதைக் கண்டான். அவன் சட்டெனக் கும்பகர்ணனின் மூக்கை

யும் காதையும் கடித்து அவனைத் திக்கு முக்காடச் செய்து அவனிடமிருந்து தப்பி ஆகாயத்தில் எம்பிச் சென்று இராமர் இருந்த இடத்தை அடைந்தான்.

சுக்கிரீவன் தப்பிப் போனது கண்டு கும்பகர்ணன் மீண்டும் போர்க்களத்திற்குச் சென்று வானரர்களை அழிக்கலானான். அப்போது இலட்சுமணன் அவனைத் தடுக்க முயலவே அவன் அதை மீறி இராமரை நோக்கிச் சென்றான்.

இருவரிடையே பலத்த போர் மூண்டது. பல மரங்களைத் துளைக்க உபயோகித்த அம்புகளையும் வாலியைக் கொல்லப் பயன்படுத்திய பாணத்தையும் எடுத்து இராமர் கும்பகர்ணன் மீது எய்தார். ஆனால் அவை எல்லாம் கும்பகர்ணனை எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. அப்போது இராமர் வாயுவாஸ்திரத்தை விட்டு கும்பகர்ணனின் வலக்கையைத் துண்டித்தார்.

இதனால் கோபமடைந்த கும்பகர்ணன் பலமாகக் கத்தித் தன் இடது கை கொண்டு போர் புரியலானான். அக்கையால் ஒரு பெரிய மாத்தை பிடுங்கி இராமரைத் தாக்கலானான். இராமர் இந்திராஸ்திரத்தை எய்து கும்பகர்ணனின் இடது கையையும் வெட்டினார். அப்போது தன் உடலோடு அவன் இராமர் மீது பாய்ந்தான். இராமர் அவனது கால்களைத் துண்டித்துத்

தலையை உடலிலிருந்து வேறாகப் போய் விழச் செய்தார்.

கும்பகர்ணன் இறந்தது கண்டு இராட்சஸப் படைகள் பயந்து ஓடின. வானரப் படைகளோ வெற்றிக் களிப்பில் கூத்தாடின. இராவண னுக்கும் இந்த செய்தி போயிற்று. இதைக் கேட்டதுமே ஆவென அந்நி விட்டான். அவனது மகன்களான தேவந்தகன், நராந்தகன், திரிசிரன், அதிகாயன் முதலியவர்களும் கண்ணீர் விட்டுக் கதறினார்கள். கும்ப கர்ணனுக்கு தம்பி முறையாகும் மகோதரனும் காபார்கவனும் துக் கத்தில் மூழ்கிப் போனார்கள்.

கும்பகர்ணன் இறந்தது ராமசஸர் களுக்குப் பெருத்த நஷ்டமே. இரா வணன் அவன் மீது பெரும் நம் பிக்கை வைத்தி நந்தான். மிக்க பலம் பொருந்திய அவன் இராமரை யும் இலட்சுமணனையும் கொன்று வானரப்படைகளை விரட்டி அடித்து வெற்றிமாலை துடி வநவான் என இராவணன் எண்ணி இந்ந்தான். ஆனால் அப்படி நடக்காமல் நேர் மாறாக நடந்து விட்டதே.

தன் நினைவு பெற்ற இராவணன் இனி இலங்கை வானரர் வசமாகி விடுமோ என்று பயந்தான். ஆனால் கும்பகர்ணனை இராமர் கொன்ற தால் அவரைப் பழிக்குப் பழி வாங்க வேண்டும் என்று ஆத்திரம் அடைந்தான். அவன் மனம் விபீ ஷணன் கூறிய நல்லுரைகளைக்

கூட எண்ணிப் பார்த்து அதன்படி நடந்தி ந்தால் இத்தகைய இழப்புகள் 'நேரித்திருக்காதே என எண்ணிப் பச்சாதாப்பப்படத் தொடங்கியது.

இராவணனின் மனம் படுங் வேதனையைக் கண்டு திரிசிரன் "மூவுலகையும் வென்ற தாங்களே இப்படி மனம் ஓடிந்து போகலாமா? என்னைப் போர்க்களத்திற்கு அனுப்புகள். நான் அந்த இராமனைக் கொன்று விட்டு வருகிறேன்" என்றான். அப்போது தேவாந்தக னும் நராந்தகனும் அதிகாயனும் தாமும் போர்க்களத்திற்குச் செல்வ தாகக் கூறினார்கள்.

அவர்கள் அவ்வாறு கூறியது இராவணனுக்கு ஆறுதலை அளித்த

அதுகண்டு திரிசரனும் தேவாந்தரனும் மகோதரனும் அங்கதன் மீது பாய்ந்தார்கள் அங்கதனும் அவர்களை எதிர்த்துப் போராடலானான். அதைக்கண்ட அனுமார் தேவாந்தரனைத் தாக்கி அவனை ஒரே குத்தில் வீழ்த்திச் சாகடித்தார். இதைப் போல நீலன் மகோதரனுடன் போர் புரிந்து அவனைக் கொன்றான். ரிஷபன் மகாபார்கவனோடு கடும் போர் புரிந்து அவனை எமலோகத்திற்கு அனுப்பினான். இப்படியாக இராட்சஸ மாவீரர்கள் மடிந்தது கண்டு ராட்சஸப் படைகள் பயந்து ஒடின.

தேவாந்தரனாகத்தையும் புரட்டியது. தம்பகர்ணன் இறந்து போனாலும் இப்படிப்பட்ட வீரர்கள் இருக்கையில் தான் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும் என்று எண்ணி அவன் தன் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டான்.

இராவணனும் அவர்கள் கூறியதைக் கேட்டு மகிழ்ந்து போய் அவர்களைப் போர்க்களத்திற்கு அனுப்பினான். அவர்கள் வானரர்கள் பயங்கரமாகத் தாக்கினார்கள். அதுகண்டு சுக்கிரீவன் நராந்தகனை எதிர்த்துப் போரிட்டு அவனைக் கொல்லும்படி அங்கதனிடம் கூறினான். அங்கதனும் நராந்தகனுடன் போர்புரிந்து அவனைக் கொன்றான்.

அப்போது அதிகாயன் போர்க்களத்திற்கு அட்டகாசமாக வந்தான். அவனைக் கண்ட இராமர் விபீஷணனிடம் "மலை போல வரும் இந்த ராட்சஸன் யார்?" எனக் கேட்டார். விபீஷணனும் "இவன் இராவணனுக்கும் தானியமாலினிக்கும் பிறந்தவன். இவன் பெயர் அதிகாயன் என்பதாம். இவன் இராவணனைப் போன்றே சக்தி படைத்தவன். இவன் பிரம்மாவைக் குறித்து தவம் செய்து சக்தி வாய்ந்த அஸ்திரங்களைப் பெற்றிருக்கிறான். தேவர்களாலும் ராட்சஸர்களாலும் தனக்கு மாணம் நேரிடக்கூடாது என்று வரம் பெற்றிருக்கிறான். அவன் அணிந்திருக்கும் கவசமும் அவன் அமர்ந்திருக்கும் ரதமும் பிரம்ம தேவன் அளித்தவையே. இவன்

பலமுறை தேவர்களைத் தோற்கடித்திருக்கிறான். இவனை இப்போதே ஒழிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இவனால் நம் படைகளுக்கும் பெருத்த சேதமே விளையும்" என்றான்.

இதற்குள் அதிகாயனை குமுதன், துவித்யன், மைந்தன், நீலன், சரபன் ஆகியோர் ஒன்று கூடித் தாக்கினார்கள். ஆனால் அவர்களால் அவனை எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. அவர்கள் எய்த பாணங்கள் அவனுக்கு எறும்பு கடிப்பது போலத்தான் இருந்தன.

அதிகாயன் இந்த வீரர்களைக் கடந்து நேராக இராமர் முன்போய் நின்றான். அவன் அவரிடம் "என்னை எதிர்க்கும் துணிவு உனக்கு இருக்கிறதா?" என்று சவால் விட்டான்.

இராமர் அவனை அலட்சியமாகப் பார்த்தார். அதிகாயனோ தன்னை எதிர்க்க இராமர் தயங்குகிறார் என நினைத்து விட்டான். அதனால் அவன் "இராமா! ஏன் தயங்குகிறாய்? என்னை எதிர்க்கப் பயப்படுகிறாயா? நீ ஒரு சுத்த வீரன் என்பதை நிரூபி" என உரக்கக் கூவினான்.

இதைக்கேட்ட இலட்சுமணன் கோபம் கொண்டு அதிகாயன் முன் நின்று "அடே! எங்கே உன் வீரத்தை முதலில் என்னிடம் காட்டு பார்க்கலாம்" எனக் கூறினான்.

அதிகாயனோ "இலட்சுமணா! நீயிகவும் சிறியவன். என்னோடாமோதப் பார்க்கிறாய்? வேண்டாம். உன் உயிர் போகாதிருக்க வேண்டுமானால் விலகிப் போய்விடு" என்று கூறினான்.

இலட்சுமணனோ "அப்பனே! வெறும் வாய்ப் பந்தல் போடாதே. எங்கே உன் கைவரிசையைக் காட்டு. நீயே உன்னை மாவீரன் என்று தம்பட்டம் அடித்துக் கொண்டாயாரும் அதை ஏற்க மாட்டார்கள்" என்றான். இருவரிடையே பலத்த போர் மூண்டது. இலட்சுமணனின் தாக்குதலைக் கண்ட அதிகாயன் "ஓகோ! இவன் நான் நினைத்தபடி சாதாரணப்பட்டவனல்ல" என்று உணர்ந்தான். இலட்சுமணன் எய்த

அம்புகளைத் தடுத்து நிறுத்தலானான். இதைக்கண்ட இலட்சுமணன் அவன் மீது பிரம்மாஸ்திரத்தை எய்தான். அது அவனது தலையைத் துண்டித்துக் தூரத்தில் போய் விழச் செய்தது.

அதிகாயனின் மரணம் ராட்சஸர்களை துயரக் கடலில் ஆழ்த்தியது. இந்தச் செய்தியைக் கேட்டு இராவணன் இடிந்து போனான். இப்படியே வீரர்கள் ஒவ்வொருவராக மடிந்து கொண்டே இருக்கிறார்களே, வானரப் படைகளை வெல்ல முடியவில்லையே என்று நினைத்துக் கவலைப்படலானான்.

இப்படியே தான் போர்க்களத்திற்கு அனுப்பும் வீரர்கள் எல்லாம் ஒவ்வொருவராக இறந்து கொண்டே

போகிறார்களே என நினைத்து அவன் மனம் துக்கத்தால் வெதும்பியது. இந்த இராமனையும் இலட்சுமணனையும் வானரப் படைகளையும் எப்படித்தான் வெல்வது என்று அவன் பெரிதும் கவலைப்படலானான்.

தன் தந்தை கவலைப்படுவதைக் கண்ட இந்திரஜித்தன் "தந்தையே! நான் இருக்கும் போது நீங்கள் என் கவலைப்பட வேண்டும்? என் அம்புகளுக்குத் தப்பினவர்கள் யாருமில்லை. இந்த இராமனையும் இலட்சுமணனையும் நான் கொன்று விட்டு வருகிறேன். இதோ, போர்க்களத்திற்குக் கிளம்பி விட்டேன். கவலையை விடுங்கள்" என்றான்.

அவன் இராவணனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு உயர் ரகக் குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் அமர்ந்து போர்க்களத்திற்குச் சென்றான். அவன் திவ்விய சக்தியை அடைய ஒரு ஹோமம் செய்ய முடிவு செய்து போர்க்களத்தில் தன்னைச் சுற்றிலும் ராட்சஸ வீரர்களை நிறுத்தினான். அதன் பின் மந்திரங்களை ஜெபித்து ஹோமம் செய்யலானான்.

ஹோமம் முடிந்தது. பின்னர் அவன் தன் தேரில் அமர்ந்து வில்லின் நாணை மீட்டி எதிரொலிக்கச் செய்தான். பிறகு அவன் தானடைந்த சக்தியால் ஆகாயத்தில் எழும்பிச் சென்று மாயமாய் மறைந்து கொண்டான். ராட்சஸப்

படைகள் உற்சாகத்துடன் போர்க் களத்தில் இறங்கின. அவை வானரர் களைக் கடுமையாகத் தாக்கின.

இந்திரஜித்தன் மாயப் போர் புரியலானான். அவனது ஒவ்வொரு அடிக்கும் ஐந்தாறு வானரர்கள் வீழலானார்கள். வானரத் தலைவர் களின் மீதும் அவன் கடுமையான தாக்குதலை நடத்தினான். கந்தமாத னன், நளன், மைந்தன், கஜன், ரிஷ பன், அங்கதன், சுக்கிரீவன் ஆகி யோர் இந்திரஜித்தன் எய்த அம்பு களால் பலத்த காயம் அடைந்தார் கள். ஆனால், யாராலும் இந்திரஜித் தனைப் பார்க்க முடியவில்லை.

இந்திரஜித்தன் எய்த அம்புகள் இராமரையும் இலட்சுமணனையும் கூடத் தாக்கின. இராமர் இலட்சு மணனிடம் "இந்த இந்திரஜித்தன் எங்கே இருக்கிறான் என்று கூடத் தெரியவில்லையே. அதனால் நாம் அவனது அம்புகளால் அடிபட்டவர் கள் போல விழுந்து விடுவோம். அப்போது அவன் இலங்காபுரிக் குத் திரும்பிப் போய் விடுவான்" என்றார்.

ஆனால் அவர்கள் இருவரும் உண்மையிலேயே இந்திரஜித்தனின் அம்புகளால் விழுந்து விடவே இந்திரஜித்தனும் அவர்கள் இறந்து விட்டார்கள் என மகிழ்ந்து இலங்கா புரிக்குத் திரும்பிச் சென்றான். இந்திரஜித்தன் எவ்வளவு வானரர் களைக் கொன்றான் எனப் பார்க்க

அனுமாரும் விபீஷணனும் தீவட்டி களை எடுத்துக் கொண்டு போர் களத்தில் சுற்றிப் பார்க்கலானார் கள்.

அவர்கள் ஜாம்பவான் விழுந்து கிடப்பதைப் பார்த்தார்கள். ஜாம்ப வானும் "எனக்கு ஒன்றும் அவ்வள வாக பலமான காயம் இல்லை. அனுமார் பத்திரமாக இருக்கிறாரே அது போதும்" என்றான்.

விபீஷணனும் "அனுமாரை மட்டும் குறிப்பட்டுக் கேட்பா னேன்?" என்று வினவவே அவ னும் "அனுமார் இருந்தால் ஆயி ரம் படைகள் இருப்பதற்குச் சமம். அவர் இல்லாவிட்டால் நமக்கு பலமே இல்லாது போலாகிவிடும்" என்றான்.

அதுகேட்டு அனுமார் மகிழ்ந்து போய் ஜாம்பவானைப் பணிவுடன் வணங்கி நின்றார். அப்போது ஜாம்பவான் "அனுமானே! இனி நீதான் வானரர்களைக் காக்க வேண்டும்" என்றான்.

ஜாம்பவானும் விபீஷணனும் கீழே விழுந்து கிடக்கும் இராமன் இலக்கமணன் ஆகிய இரவரின் மயக்க நிலையைப் போக்க முயன்றார்கள். அப்போது ஜாம்பவான் அனுமாரிடம் "நீ கடல் கடந்து இமய மலைக்குப் போ. அங்கு நீ மிக உயரமான காஞ்சன மலையையும் கைலாச பர்வதத்தையும் காண்பாய். அவற்றின் மத்தியில் ஓளவுத பர்வதம் உள்ளது. அதன் உச்சியில் நான்கு அபூர்வ மருந்துகள் உள்ளன. அவை மிகவும் ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருக்கும். வைசல்யகரணி, மிருதசஞ்சீவினி, சாவர்ணகரணி, சந்தானகரணி என்பவை அவை. இந்த நான்கையும் எடுத்துக் கொண்டு நீ சீக்கிரம் வர வேண்டும். அவற்றால்

இறந்தவர்களை எல்லாம் உயிர் பெறச் செய்யலாம்." என்றான்.

உடனேயே அனுமார் ஆகாய மார்க்கமாக இமயமலைக்குச் சென்றார். அவர் கடலையும் பல மலைகளையும் ஆறுகளையும் கடந்து இமயமலையை அடைந்தார். அங்கு அவர் பல உயரமான மலைச் சிகரங்களைக் கண்டார். பிரம்ம கோசம், கைலாசம்பர்வதம், இந்திரன் தவம் செய்த இடம், சித்திர பாண மோட்சகுண்டம், ஹயக்ரீவ கேசுத்திரம், பிரம்மகபாலம் ஆகிய இடங்களை அவர் கண்டார். இந்திரனுக்கு பிரம்மா வஜ்ஜிராயுதம் கொடுத்த இடம், சூரபெரணின் உறை விடம், பிரம்மஸ்தானம், சிவதனு கேசுத்திரம் ஆகியவற்றையும் கண்டார். முடிவில் அவர் கைலாசபர்வதத்திற்கும் காஞ்சனபர்வதத்திற்கும் மத்தியிலுள்ள ஓளவுத பர்வதத்தைக் கண்டார். அங்கு தாம் தேடி வந்த நான்கு ஓளவுதங்கள் எங்கே உள்ளன என்று பார்க்கலானார்.

தூக்கம் வருமே!

காஷ்மீர் நாட்டில் ஒரு வணிகன் இருந்தான். அவனுக்கு வியாபாரத்தில் லாபமே சிதைத்த போதிலும் மனதில் திருப்தி என்றே ஏற்படவில்லை. அதனால் அவனுக்குத் தூக்கமே வராமலும் இருந்தது.

இந்த வணிகன் மாணிக்க குப்தனைக் கண்டு அவனது நண்பன் ஹீராசந்த் வந்தான். அவன் சாதாரணப்பட்ட குடும்பத்தில் பிறந்தவன். உள்ளதைக் கொண்டு திருப்தி அடைபவன். மாணிக்க குப்தன் தன் நண்பனிடம் தனக்குத் தூக்கமே வராதது பற்றிக் கூறினான்.

ஹீராசந்தும் சிரித்தவாறே “உனக்குத் தூக்கம் ஏன் வரவில்லை என்பது எனக்கு விளங்கிவிட்டது. நீ கொஞ்சம் காலம் உன் வியாபாரத்தைப் பற்றி முற்றிலும் மறந்து விட்டு வேறு ஏதாவது ஒரு உபயோகமற்ற வேலையில் ஈடுபடு.

அப்போது தூக்கம் தன்னால் வந்து விடும்” என்றான்.

மாணிக்க குப்தனும் “அது என்னால் முடியாதே நான் எதிலும் கணக்குப் பார்ப்பவன். நான் வியாபாரத்தை விட்டு வேறு வேலையை மேற்கொண்டாலும் அதில் சிதைக்கும் லாப நஷ்டங்களை யோசித்துப் பார்ப்பவனாயிற்றே” என்றான்.

ஹீராசந்தும் “இது ஒரு பெரிய பிரச்சனையே இல்லை. உனக்கோ இனிமும் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. உன்னிடம் உள்ள பணம் எழ தலைமுறைக்கும் போதும். எதாவது ஒரு வொட்டி வேலையைத் தேர்ந்து எடு. அதில் லாப நஷ்டம் பற்றி யோசிக்க எதுவும் இராது” என்றான்.

இதே சமயம் பல மிருகங்கள்

தெருவில் கத்திக் கொண்டு ஓடின "என்ன சத்தம்" என ஹீராசந்த் கேட்கவே மாணிக்க குப்தனும் "தினமும் இந்தத் தலைவலிதான். இந்தத் தெருவில், ஆடுகளும் மாடுகளும் எப்போதும் போய்க் கொண்டே இருக்கும். வேறு வழி இல்லாமல் அவை போடும் சத்தத்தைச் சகித்துக் கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது" என்றான்.

ஹீராசந்த் உற்று யோசித்து விட்டு "நீ நாளை முதல் உன் வியாபாரத்தை மற்றதுவிட்டு இந்த வேலையைச் செய். நீ காலையில் உன் வீட்டுத் திண்ணைமீது உட்கார்ந்து மாலை வரை இத் தெருவில் போகும் ஆடுகள் எவ்வளவு என்று எண்ணு. இதனால் நீ வியா

பாரத்தைப் பற்றி நினைக்காமலும் இருக்கலாம். ஏதோ ஒரு உபயோக மற்ற வேலையைச் செய்து பொழுது போக்கியதாக இருக்கும். இதனால் உனக்கு இரவில் நல்ல தூக்கமும் வரும்" என்றான்.

மாணிக்க குப்தனும் தன் நண்பன் கூறியபடி நடக்க சம்மதித்தான். ஹீராசந்தும் மாணிக்க குப்தனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றான். இதற்கு இரண்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு நண்பன் எப்படி இருக்கிறான் எனக் காண ஹீராசந்த் வந்தான். அப்போது மாணிக்க குப்தன் மிகவும் கவலையோடு உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டான்.

ஹீராசந்தும் தன் மனதில் "மாணிக்க குப்தனுக்கு இப்போது என்ன கவலை இருக்க முடியும்? நான் தான் அவனிடம் ஒரு வெட்டியான வேலையைச் செய்யச் சொன்னேனே. அதில் லாப நஷ்டம் பற்றி யோசிப்பதற்கு எதுவும் இல்லை. ஆடுகளைத்தானே எண்ணிக் கொண்டு இருக்க வேண்டும்" என நினைத்தான்.

அவன் தன் நண்பனைப் பார்த்து "என்ன மாணிக்கம்! நான் சொன்னபடி நடந்துமா இப்படி இருக்கிறாய்?" என்று கேட்டான். மாணிக்க குப்தனும் விரக்தியுடன் "தூக்கமா? நீ சொன்னதுபடி திண்ணை மீது உட்கார்ந்து தெருவில் போகும் ஆடுகளைப் பார்த்

தேனா? நான் கணக்குப் பார்த்தது சரிதானா என்று ஊருக்கு வெளியே போய் அவை நின்ற இடத்திலும் எண்ணிப் பார்த்தேன். ஒன்றுக்கு மூன்று தடவை எண்ணிய பிறகு நான் முதல் எண்ணிய ஆயிரம் என்பது சரியே என உறுதி செய்து கொண்டேன்” என்றான்.

ஹீராசந்தும் “ஆயிரம் ஆடுகளா?” எனவே! மாணிக்க குப்தனும் “ஆமாம். கணக்கு என்று வந்தால் எல்லாம் சரியாக எண்ணிப் பார்க்கத்தானே வேண்டும்? அந்த ஆடுகளிலிருந்து குறைந்தது நாலாயிரம் பலுண்டு ரோமம் கிடைக்கும்” என்றான். ஹீராசந்த் முகத்தைச் சுளித்தவாறே “உன்னை ஆடுகளை மட்டுமே பார்க்கச் சொன்னேன். அவற்றின் ரோமம் பற்றிச் சொல்ல

வில்லையே” என்றான்.

மாணிக்க குப்தனும் “இந்த ஊரில் கம்பளம் நேர்த்தியாக நெய்ப் வர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த ஆடுகளின் ரோமங்களை வெட்டிக் கொடுத்தால் அவர்கள் குறைந்தது மூவாயிரம் மீட்டர் கம்பளித் துணி நெய்து கொடுப்பார்கள். ஒரு மீட்டர் கம்பளி நூறு ரூபாய் என்று வைத்தாலும் மூன்று லட்சம் ரூபாய் கிடைக்கும்” என்று கூறினான்.

ஹீராசந்தோ “போதும் நிறுத்து. இப்படிச் கம்பிளி வியாபாரம் பற்றி யோசித்தால் உனக்குத் தூக்கம் எங்கே இருந்து வரும்? இந்தப் பணம் வசூலாகிக் கைக்குக் கிடைக்கும் வரை நீ தூங்குப்போவ தில்லை. இதற்கா உன்னிடம் ஆடுகளை எண்ணச் சொன்னேன்?”

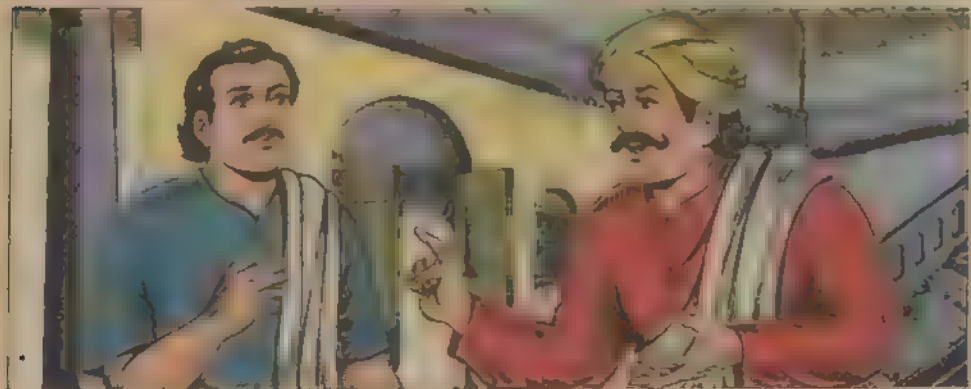
என்று கேட்டான். மாணிக்க குப்தனும் பதில் எதுவும் கூறாமல் இருக்கவே "ஹீராசந்தம்" இதோ பார். தெருவில் போன ஆடுகள் எல்லாம் உன்னுடையவை அல்ல. அதனால் அவற்றின் ரோமம் பற்றி எண்ணி நீ கணக்குப் போட்டது சரியல்ல. இப்படி இல்லாததையும் பொல்லாததையும் நினைத்து வியாபார ரீதியில் நீ கணக்குப் போட்டுக் கொண்டே இருந்தால் உனக்குத் தூக்கம் எப்படி வரும்? உன்னைப் பிடித்து ஆட்டுவது வியாபார நோய். இது ஒழிந்தாலே உனக்குத் தூக்கம் வரும். இதற்கான முயற்சியைத்தான் நான் செய்து பார்த்தேன். ஆனால் அதில் தோல்வி தான் நான் கண்டேன். இனிமேல் என்னால் எதுவும் செய்யவும் முடியாது" என்றான்.

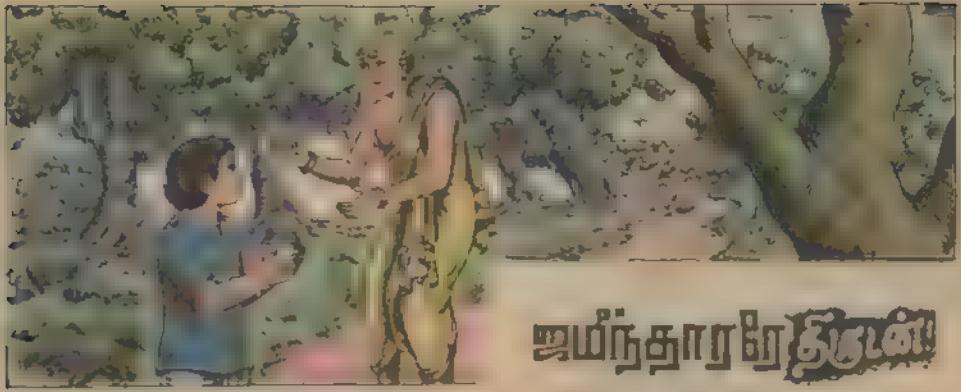
அப்போது மாணிக்க குப்தன் "இல்லை நண்பா! நீ எனக்கு வழிகாட்டிவிட்டாய். நல்ல தூக்கம் வா என்ன செய்ய வேண்டும் என்

பதை அறிவுறுத்தி விட்டாய். என் வியாபார நோயைப் போக்க என்ன மருந்து என்றும் கூறிவிட்டாய்" என்று உச்சாகத்துடன் கூறினான்.

ஹீராசந்த் கேவியாகச் சிரித்து "ஒகோ! மருந்தைக் கண்டுபிடித்து விட்டாயா? என்ன மருந்து அது? கொஞ்சம் சொல்லப்பா" என்றான். மாணிக்க குப்தனும் ஏதோ ரகசியம் சொல்பவன் போலத் தாழ்ந்த குரலில் "கேட்டுக்கொள். நான் இன்றே என் வியாபாரத்தை எல்லாம் என் மகன்களிடம் ஒப்படைத்து விடுகிறேன். இனி வியாபாரம் பற்றிக் கொஞ்சமும் கவலைப்படாமல் உன் போன்ற நண்பர்களோடு இருந்து காலம் கழிக்கப் போகிறேன். அப்போது மனதில் நிம்மதி ஏற்பட்டு நல்ல தூக்கம் வரும்" என்றான்.

"சபாஷ்! சரியான முடிவு" என்றான் ஹீராசந்த்.

ஐய்ந்தாரா இதுதான்!

ஒரு ஊரில் மிகக் கொடிய ஐயின் தாயர் இருந்தார். அவர் தம் ஆட்களை ஏலி மக்களைக் கொள்ளை அடித்தும் பணம் சேர்த்து வந்தார். இந்தக் கொள்ளைகள் அவ்வுராகே உள்ள காட்டில் அவ் வழியே போகும் பயணிகளிடம் நடக்கும். அதனால் மக்கள் அக்காட்டின் வழியே நடக்க அஞ்சினார்கள்.

ஒருமுறை ஒரு பண்டிதர் அந்நாட்டு மன்னியும் பரிககள் பெற்று அவற்றோடு அக்காட்டு வழியே வந்து கொண்டிருந்தார். ஐயின் தாரரின் ஆட்கள் திடீரென அவர் மீது பாய்ந்து அவரைக் கொன்று விட்டு அவர் கொண்டு வந்த பணத்தை எடுத்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் பண்டிதரின் உடலைப் புதைத்தும் விட்டதால் அப்பண்டிதரைப் பற்றிய தகவல்

யாருக்குமே தெரியவில்லை.

சில வருடங்கள் கழிந்தன. அப்பண்டிதரின் மகன் தன் மகனைப் படிக்க வைக்க அந்த ஐயின்தாரரின் ஊருக்கே அனுப்பினான். அந்தச் சிறுவனும் தன் ஆசிரியரிடம் நன்கு கல்வி பயிலலானான்.

ஒருமுறை அச்சிறுவன் காட்டு வழியே தன் ஊருக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தான். அப்போது ஒரு கிழப் பிராம்மணன் அவன் முன் வந்து "குழந்தாய்! என் பின்னாலே வா. உனக்கு ஒரு உதவி செய்கிறேன்" எனக்கூறி அவனைத் தன்னோடு மரங்களிடையே அழைத்துச் சென்றான்.

சற்று தூரம் போனதும் அக்கிழவன் ஒரு குளத்தில் இறங்கி ஒரு செம்பை எடுத்து வந்து அச்சிறுவனிடம் கொடுத்து "இதில் நிறையத் தங்க நாணயங்கள் உள்ளன.

நீ இதனை எடுத்துக் கொண்டு ஜமீன்தாரர் வீட்டிற்குப் போ. அப்போது இருட்டி விடும். ஜமீன்தாரரிடம் அவரது மாளிகையில் இரவில் தங்க அனுமதி கேள். அதன்பிறகு இதை பத்திரமாக வைத்து உன் ஊருக்கு எடுத்துச் செல்” என்று கூறிவிட்டுப் போனான்.

அச்சிறுவனுக்கு ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது. ஒரு கிழவர் தன்னை அழைத்துத் தனக்கு ஏன் ஒரு செம்பு நிறையத் தங்க நாணயங்கள் கொடுக்க வேண்டும். அதை எடுத்துக் கொண்டுபோய் ஏன் ஜமீன்தாரர் வீட்டில் இரவில் தங்க வேண்டும்? இதற்கு எல்லாம் ஏதாவது தக்கதொரு காரணம் இருக்கும் என நினைத்தான்.

அச்சிறுவனும் அந்த செம்போடு ஜமீன்தாரரின் மாளிகைக்குப் போய் அன்றிரவு அங்கு தங்கிப் போக அனுமதி கேட்டான். ஜமீன்தாரரும் அவனிடம் ஒரு செம்பு இருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு அதில் ஏதோ விலையுயர்ந்த பொருள் இருக்க வேண்டும் என நினைத்தார். அதனால் அவனை இரவில் தன் மாளிகையில் தங்க அனுமதித்தார். இரவில் அச்சிறுவன் அயர்ந்து தாங்கும்போது அச்செம்பை அவர் எடுத்துப் பார்த்தார். அது கனமாக இருந்தது. அதைச் சுற்றிக் கட்டியிருந்த துணியை அவிழ்த்துப் பார்த்தார். அதில் நிறைய தங்க நாணயங்கள் இருந்தன.

ஜமீன்தாரர் அதிலிருந்த தங்க நாணயங்களை எடுத்துக்கொண்டு விட்டு செம்பைத் துணியால் கட்டி அச்சிறுவனின் பக்கத்தில் வைத்து விட்டு போய் விட்டார். மறுநாள் காலையில் எழுந்த அச்சிறுவன் செம்பைத் தூக்கியதும் அது கனமாக இராமல் இலேசாக இருப்பது கண்டு திடுக்கிட்டான். செம்பைக் கட்டிய துணியை அவிழ்த்துப் பார்த்தான். உள்ளே தங்க நாணயங்கள் இருக்கவில்லை.

அவன் ஜமீன்தாரரிடம் போய் “ஐயா! என் செம்பிலிருந்த தங்க நாணயங்கள் காணவில்லை. யாரோ திருடி விட்டார்கள்” என்று முறையிட்டான். அதுகேட்டு ஜமீன்

தாரர் கோபம் கொண்டு "அடே! நான் உன் நாணயங்களைத் திருடி விட்டதாகக் கூறுகிறாயா? உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்" என்று கூறி அவனை ஒரு அறையில் அடைத்து வைத்தார்.

ஜமீன்தாரர் ஊர்ப் பிராமுகர்களைக் கூப்பிட்டு "இந்தப் பொடிப் பயல் என்னைத் திருடன் என்கிறான். இவனைத் தூக்கில் போட்டால் என்ன?" என்றார். அப்பிராமுகர்களும் "ஆகா! அப்படியே செய்யுங்கள்" எனக் கூறினார்கள். சிறுவனைத் தூக்கிலிடப் போவதாக ஊர் முழுவதும் பறைசாற்றப் பட்டது.

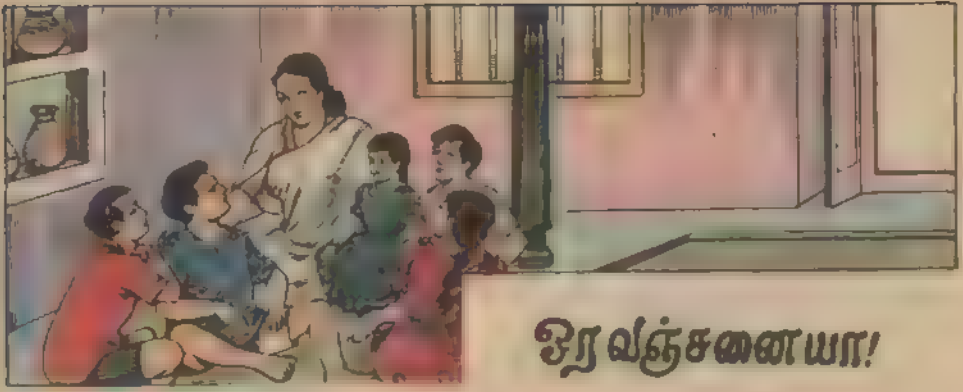
தூக்கு மேடையுள்ள மைதானத்தில் மக்கள் கூடி விட்டார்கள். அச்சிறுவனும் தூக்கு மேடைக்கு கொண்டு வரப்பட்டான். அப்போது மக்களிடையே இருந்து ஒரு பிராம்மணர் வந்து ஜமீன்தாரரை அணுகி "இச்சிறுவனை எதற்காகத் தூக்கிலிடப் போகிறீர்கள்" என்று

கேட்டார். ஜமீன்தாரரோ "இதைக் கேட்க நீ யார்?" என்று உறுமினார். அப்பிராம்மணரும் "நான் இவனது தாத்தா. இவன் எனது பேரன்" என்றார்.

ஜமீன்தாரரும் "உன் பேரன் எனக்கு திருட்டுப் பட்டம் கட்டி விட்டான். என் மாணம் போய் விட்டது. அதற்காக இந்த தண்டனை" என்றார். அது கேட்டு பிரம்மணர் "அப்படியானால் அச்சிறுவன் கூறியது உண்மையா எனக் கண்டறியலாமே. அவன் சொன்னது உண்மையானால் உங்களை ஒரு பிரம்மராட்சஸன் தூக்கிச் செல்லலாம் எனப் பிரமாணம் செய்கிறீர்களா?" என்று கேட்டார்.

ஜமீன்தாரரும் "ஆகா! தாராளமாகப் பிரமாணம் செய்கிறேன்" எனக்கூறி அவ்வாறே பிரமாணம் செய்தார். உறுதிமிடமே அந்தப் பிராம்மணர் ஜமீன்தாரரைத் தூக்கிக் கொண்டு மாயமாய் மறைந்தார்.

ஓரவஞ்சனையா!

மேல்பட்டி என்ற ஊரில் மங்களம்மா என்ற பணக்காரி இருந்தாள். அவளுக்கு இரு மகன்களும் ஒரு மகளும் இருந்தனர். மங்களம்மா தன் முப்பத்தைந்தாவது வயதில் தன் கணவனை இழந்தாள். அதன் பிறகு தன் மூன்று குழந்தைகளையும் அக்கரையுடன் வளர்த்து வந்தாள். மூவருக்கும் தக்க வயது வந்ததும் அதே ஊரிலேயே சம்மந்தம் பேசி கல்யாணமும் செய்து வைத்தாள்.

அவளது மூத்த மகனுக்கு இரு மகன்களும் இளைய மகனுக்கு ஒரு மகனும் ஒரு மகளும் பிறந்தனர். மகனுக்கு ஒரு மகள் பிறந்தாள். மங்களம்மா தன் பேரக்குழந்தைகள் மீது தன் மகன்கள், மகளை விட அதிக அன்பைச் சொறிந்தாள்.

பேரக் குழந்தைகள் வளரவே அவர்களது படிப்பு விஷயமாக

இரு மகன்களும் யோசிக்கலாயினர். அப்போது மங்களம்மா "நீங்கள் இங்குள்ள நிலபுலன்களைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். நான் என் பேரக் குழந்தைகளுடன் பட்டணத்திற்குப் போகிறேன். அங்கு ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டு குழந்தைகளை நல்ல பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்துப் படிக்க வைக்கலாம். அவர்களை நன்கு பார்த்துக் கொண்டு படிப்பு வளரவும் உடல் நலன் கெடாமலும் பார்த்துக் கொள்கிறேன். கவலை வேண்டாம்" என்றாள்.

இரு மகன்களும் அதற்கு இணங்கவே மங்களம்மா தன் பேரக் குழந்தைகளை அழைத்துக்கொண்டு பட்டணத்தில் இருக்கலானாள். பேரக்குழந்தைகளும் நல்லதொரு பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்து நன்கு படித்து வரலாயினர்.

கொஞ்ச நாட்களானதும் பங்க
ளம்மாவின் புகளும் பருகலும்
தம் புகளை அழைத்துக் கொண்டு
பட்டணம் போனார்கள். அவர்கள்
பங்களம்மாவிடம் "எங்கள் புகளும்
இங்கேயே இருந்து படிக்கப்
றம் ஊரில் நல்ல பள்ளிகுடம்
இல்லை. இங்கே நல்ல பள்ளி
இருப்பதால் மற்ற போக் குழந்தை
களோடு இவளையும் கவனித்துக்
கொள்ள வேண்டும்" என்று கேட்
றிக் கொண்டார்கள். பங்களம்மா
வும் அதற்கு ஒப்புக் கொண்டாள்.

ஆனால் அன்று முதல் பங்க
ளம்மாவின் போக்கில் ஒரு பெருத்த
மாறுதல் ஏற்பட்டது. அவள் எவ்
வெவ் போக் குழந்தைகளையும்
ஒன்றாக உரிப்பவைத்து சாப்பாடு
போட்டாலும் புகள் வயிற்றுப்

பேத்திக்கு மட்டும் கூடக் கொஞ்
சம் தயிர், நெய் என்று கொடுத்து
வாலானாள். இதைக் கண்ட மற்ற
போக் குழந்தைகள் அதனை எதிர்த்
துப் பேச நினைத்தாலும் பாட்டி
யிடம் கொண்டு பயத்தால் எது
வும் கூறவில்லை. ஆனால் அவர்
களில் புத்த புகளின் புகளான
சேகர்ம டிம் இது பற்றிக் கவலைப்
படாமல் இருந்தான்.

போக் குழந்தைகள் ஒரு விடுமுறை
யின் போது தம் ஊருக்குச் சென்ற
னர். போகாத் தவிர மற்ற யாவ
ரும் தம் தாய் தந்தையரிடம் பட்டி
தன் வேண்ட வயிற்றுப் பேத்திக்
காப்பாட்டிக் காப் டிம் சலுகைகளை
யும் தமக்கு அவ்வாறு காட்டாமல்
போவதையும் பற்றிக் கூறினார்கள்.
அதைக் கேட்ட புத்த புகள்கள்

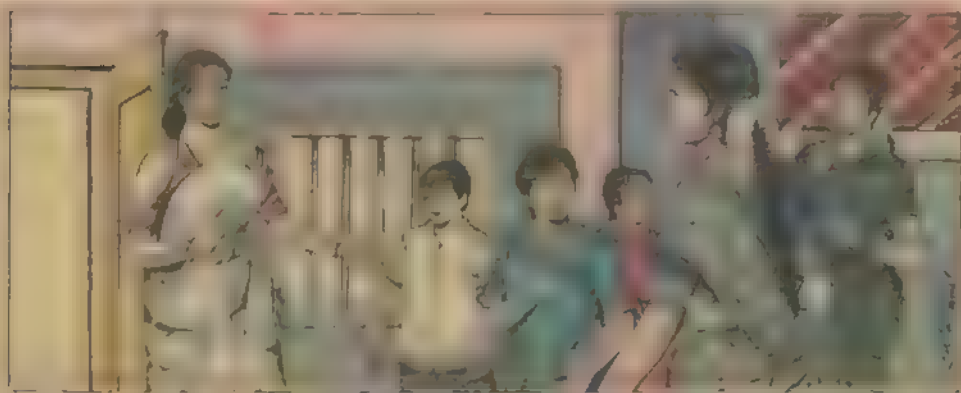
“எனக்குள்ளேயும் புகுந்து வந்தார்கள்
 ஆறு பேரால் தயிர் பால் கொடுக்க
 மண்ணை வரவில்லையா? இதைவிட
 ஓரவாங்கண்ணா!” என்று கருத்தோன்.
 அம்மேயது தேகம் “அய்யா”
 பாரிடி எங்கள் எதிர் கொடுக்க
 உகதை பெண்ணிற்கு எல்லாம்
 கொடுக்கோன். ஒளிவு மறைவாக
 எதுவும் கொடுக்கவில்லையே
 இதில் ஓரவாங்கண்ணா என்ன இதை
 கிறது?” என்றான்.

அவனது தாயாரும் “தானும்
 உகதைதான் கொடுத்தேன். புகை
 றில் ஓரவாங்கண்ணா எதற்கு? உங்க
 ளுக்கும் அதே போலத் தயிர் பால்
 கொடுக்கக் கூடாதா?” என்று தேகம்
 பாரிடி ஆறேக கொடு. தேகமே
 “அம்மா! தாங்களெல்லாம் பாரிடி
 வீட்டுக்குக் கொடுத்தேன். அதைவிட
 மகன் வேறு விட்டுப் பெண்
 தரவேண்டும். அதனால் அவளைப்
 பாரிடி கொடுக்கம் விடுவா
 கக் கவனித்தான். அவளாவது
 தான் இதில் என்ன தவறு?”

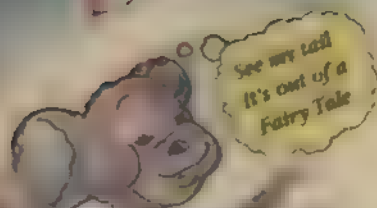
என்றான்.

அம்மேயது உங்களுக்கும் உங்க
 காதது “தேகம் இதைப் பெரியதாக
 தான் கொடுத்தேன் கொடுத்தேன் இதை
 தேகம். தேகம் கொடுத்தேன் எல்லாவும் புகை
 காரி” என கொடுத்தேன், பாரிடி
 விளக்கம் கொடுத்தேன் பாரிடி
 தாயா? இதை நீவின விளக்க
 தில் என்ன மனத்தாயா? கார்
 தயிர், பால், கொடுக்காத
 தாயா? கொடுத்தேன்” இம்மேய்
 இதைப் கொடுத்தேன் கொடுத்தேன்
 தாயா? கொடுத்தேன்”
 என்றான்.

தேகமே தாயாரும் “இதா
 என மனத்த உன்ன கொடு
 எனக்கு இதை கொடுத்தேன்
 தான் பாரிடி கொடுத்தேன்
 எல்லா விளக்கம் கொடுத்தேன்.
 புகைகாரி” என புகைகாரி
 கொடுத்தேன் தாயா? பாரிடி
 தாயா? மனம் துடித்து என்ன
 மனத்தாயா.

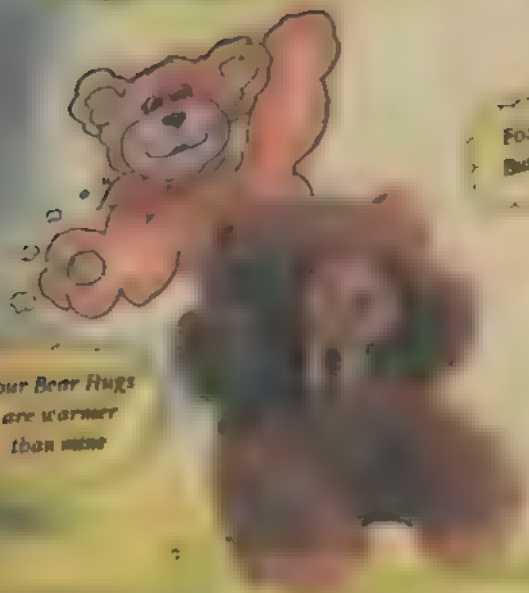
LAURENCE JAMES BIRD

See my tail
It's out of a
Fairy Tale

Nice 'n' furry
I'm a Bunny

Your Bear Hugs
are warmer
than mine

Foxy is my name
But I'm ob-so-lame

Tonight
Tomorrow

little one a cuddles?

Give the
Lil' Panda
a Hand

I can't
no
But
soft is

No carrots to eat
But I'm a treat

Do bug me right
as I'll give you
a ride

The
CHANDAMAMA

Collection of Soft Toys

CHANDAMAMA TOYTRONIX

போட்டோ வாக்கியப் போட்டி :: பரிசு ரூ.100

இத்தப் போட்டியின் வெற்றி பெற்ற தலைப்புகள் 1992 நவம்பர் மாத இதழில் வெளியிடப்படும்

K.S. Vijayakar

M. Kameswara Rao

- ★ தலைப்புகள் ஒரு வார்த்தையிலிருந்து நாவலத்து வார்த்தைகளுள் இருக்கலாம். இரு தலைப்புகளுக்கும் தொடர்பு இருக்க வேண்டும். ★ செப்டம்பர் 10ந் தேதிக்குள் போட்டிக்கான தலைப்புகள் எமக்கு வந்து சேர வேண்டும்.
- ★ எம்மிடம் வந்து சேர்ந்த தலைப்புகளில் நாம் சிறந்ததாகக் கருதும் தலைப்பு களுக்கு ரூ. 100/- பரிசு, இது இரு தலைப்புகளுக்கும் சேர்ந்ததே. ★ தலைப்பு களை தபால் கார்டில் மட்டுமே எழுதி கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கு அனுப்பவும்.

'அம்புலிமாமா, போட்டோ வாக்கியப் போட்டி' சென்னை-600 026

ஜூலை மாதப் போட்டி முடிவு

முதலாவது போட்டோ: சின்ன அரும்பு மலரும்.

இரண்டாவது போட்டோ: சிறிப்பைச் சிந்தி வளரும்.

பரிசு பெற்றவர்: என்.வி.எஸ். மணி, சேலம்-5

அம்புலிமாமா

இந்தியாவில் ஆண்டு சந்தா ரூ. 48-00

சந்தா அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

டால்டன் ஏஜென்சீஸ், சந்தமாமா பிளபிங்ஸ், வடபழனி, சென்னை-600 026

Printed by B.V. REDDI at Prasad Process Private Ltd., 188 N.S.K. Salai, Madras 600 026 (India) and Published by B. VISHWANATHA REDDI on behalf of CHANDAMAMA PUBLICATIONS, Chandama-ma Buildings, Vadapalani, Madras 600 026 (India). Controlling Editor: NAGI REDDI.

The stories, articles and designs contained herein are exclusive property of the Publishers and copying or adapting them in any manner will be dealt with according to law.

வெகு தொலைவிலுள்ள உங்கள் உற்றார், உறவினர்களுக்கு நீங்கள்
அளிக்க நினைக்க வேண்டிய அரிய பரிசு

அம்புலிமாமா

அவர் விரும்பும் மொழியில் இந்தப் பத்திரிகையை நீங்கள்
அளியுங்கள்

அல்லாமி, வங்காளி, ஆங்கிலம், குஜராத்தி, ஹிந்தி, கன்னடம், மலையாளம்,
மராட்டி, ஒரியா, சமஸ்கிருதம், தமிழ், அல்லது தெலுங்கு

தாய் நாட்டில் இருப்பது போலவே இது அவரை வெளி நாட்டிலும்
உணரக் செய்யும்

சந்தாத் தொகை (ஆண்டிற்கு)

ஆஸ்திரேலியா, ஜப்பான், மலேசியா, ஸ்ரீலங்கா ஆகிய நாடுகளுக்கு

கடல் தபால் வாயிலாக ரூ. 105.00 விமானத்தபால் வாயிலாக ரூ. 252.00

பிரான்ஸ் சிங்கப்பூர், டி.கே. டி.எஸ்.ஏ, மேற்கு ஜெர்மனி, மற்றுமுள்ள
நாடுகளுக்கு

கடல் தபால் வாயிலாக ரூ. 111.00 விமானத்தபால் வாயிலாக ரூ. 252.00

பணத்தை நீங்கள் டிராப்டாகவோ மணியாட்ராகவோ சந்தமாமா பப்ளிகேஷன்ஸ்
என எழுதி

சர்க்குலேஷன் மானேஜர், சந்தமாமா பப்ளிகேஷன்ஸ், சந்தமாமா பில்டிங்ஸ்,
வடபழனி, சென்னை-600 026, என்ற முகவரிக்கு அனுப்பவும்

AMBULIMAMA
(Tand)

And you'll love the fruit in it!

nutrine
Soft Hearts
Juicy. Crunchy. Fruity treats

Vacility/NC/8938